د حسرت اوښکي

(شعري ټولګه)

شاعر

محمد طاهر [illegible]دوست

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پېژندنه:

....

د کتاب نوم: د حسرت اوبښکې
شاعر: محمد طاهر قلمدوست
اړیکه: ۰۷۰۸۴۷۰۶۹۸
کمپوز: عبدالوهاب مومند
اړیکه: (۷۴۹۰۴۳۸۳۴) wahabmomand90@gmail.com
خپرندوی: بغلان ادبي بهیر
خپرنځی: شمال خپرندویه ټولنه/مزار
چاپ شمېر: ۵۰۰ ټوکه
چاپ وار: لومړی
چاپ کال: ۱۴۰۱ل / ۲۰۲۲ع کال
کچه: رقعي

ددې کتاب د چاپ، پر ویب پاڼو او ټولنیزو رسنیو د خپرولو حقوق
له خپرندویې ټولنې سره خوندي دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ:

ځوريدلي هيوادوالو ته !

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر اېرو لاندې غمی

هر څوک شاعر دی خو هر څوک شاعري کولی نه شي. شعر پنځه اساسي عناصر لري، چې د هر انسان په وجود کې نغښتي دي، خو هر یو یې د رابرسېرولو جوهر نه لري. هره مرموزه، ښکلې او عاطفه لرونکې وینا؛ چې د فکر، خیال، تصور، آهنګ او د احساس توکي ولري، شعر رامنځته کوي. ځینې شاعران داسې وي چې په شعر کې ښکلا ته ژمن پاتې کېږي او ځینې شاعران بیا په شعر کې فکر پالي، زه بیا د دوی ترمنځ د بېلوالي پوله نه شم رامنځته کولی، ځکه ژوند هم ښکلی دی او هم دې ته اړتیا لري چې انسان یې د ښکلا لپاره پرې فکر وکړي. زه چې اوس د کوم شاعر پر شعرونو غږېږم، د بغلان ولایت داسې مخور شاعر دی، چې پر دوه ملي ژبو شعر وایي او په خپل شعر کې د ښکلا څخه ډېر فکر پالي، خپلې تجربې بیانوي، تر څو زلمکي ځوانان د ژوند سمې لارې ته بدرګه کړي.

شاعري جرئت غواړي او الهام ریاضت ته اړتیا لري، تر څو پالنه یې وشي، همدارنګه ښه شعر هغه وخت ویل کېږي چې قلم را واخلو او د کاغذ سپین ډګر ته را ودانګو، خو که مو وېره پیدا کړه، نو بیا هېڅکله شعر نه شو لیکلی، قدرمن استاد (محمد طاهر قلم دوست) خپل مخاطب ته همدا وایي: چې ته ما له شعر ویلو نه مه ډاروه، زه یې خامخا لیکلی شم او دا چې څنګه به وي؟ بېرته ما پورې اړوندېږي:

اسانه شاعري نه ده چوپ کېنه قلمدوسته
که وشومه د خلکـو د خنـــدا په تا یې څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

قلمدوست صاحب یو وخت ما ته یادوونه کړې وه، چې ده تر شپږم ټولګي پورې عصري زده کړې کړې دي، خو له شاعرۍ څخه یې داسې ښکاري چې د خدای تعالی یوه ورکړې ډالۍ ده:

تعلیم مې دومره نشته قلمدوسته ګرم نه یم
کله ادیبانه غــزل او کله عامــــــیانه کړم

ځینې وخت شاعر د ریاضت په پایله کې دومره ښکلي شعرونه وایي، لکه څنګه چې له ګل ګلاب څخه ښکلي عطرونه خېژي او بلبلان ترې راغونډ وي، د همدې ریاضت شیبې څخه بیا شاعر دومره خوند اخلي چې مدام ځانګړتیا خوښوي او له خپل ځان سره د دنیا په اړه غږېږي، ما مخکې هم یادوونه وکړه چې قلمدوست صاحب د افغانستان په دوه ملي ژبو عالي شعرونه لیکي، دی خپله وایي:

ما پرېږدئ له قلم سره تنها یوه شېبه
چې ولیکم غمونه د دنیا یوه شـــېبه
***
په پښــــتو او پــــه دري ژبــــه شــــعرونه
قلمدوست غوندې جوړ کړی متون چا دی

د محمد طاهر قلمدوست په شاعري کې مینه، وطن پالنه، پردېسي، د ښځې حجاب، د ځوان لارښوونه او نصایح مضمامین ډېر برجسته راټول شوي دي، قلمدوست صاحب وایي: چې پخوا شاعر نه وم، لیکلی مې شول خو د زړه خبره مې ویلې نه شوه، اوس یې چې ویلی شم خو لیکلی نه شم، مانا دا چې د ځوانۍ انرژي ورسره نشته، دا خبره د نورو لپاره درس دی، چې ځواني د خدای تعالی ستر نعمت دی:

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس چې ویلی شم، لیکلی نه شم
لاسونه رېــږدي، ټینګولی نه شم

په فاني دنیا کې د انسان شته والی موقتي دی، مرګ حق دی او هیچا دا دنیا تل ساتلې نه ده، په دې دنیا کې انسان یواځې یو کرکټر دی او ژوند کول یې لوبه ده، که همدا انسان نن وي او که نه؟ خو لوبه «ژوند» دوام لري او پر ځای یې بل کرکټر «لوبغاړی» راځي، یواځې هغه څه چې موږ په هغه دنیا کې په درد لګېږي، د انسان خپله اعمال دي:

دنیا لکه پیاله د میو ګرځي لاس په لاس
مدام نه وي یو چـــا سره مینا دغسې ده
***
نه کول دنیا پورې خــــواري که پوهېدلی څوک
هسې یقین نشته ده خو کاشکې چې لیدلی څوک

د همدې پورتني وروستي بیت پر مانا صوفي شاعر «عبدالرحمان بابا» هم وایي:

دا دنیا په احــمقانو ده ودانه
دانا نه کا په دنیا باندې غرض

د ګوتو په شمار قافیوي جوړښت کې قلمدوست صاحب د قافیو ګرامري ترښت خیال نه دی ساتلی، کېدای شي یو لامل یې دا وي چې د نوموړي د دري شاعري اغېز پر پښتو خور شوی وي. لکه: په ۵۴مخ غزل کې «تبۍ» چې ښځینه نوم دی، نو شاعر د نورو قافیو همغږۍ لپاره چې نارینه کلمې دي، دې کلمې ته هم د نارینه کلمې بڼه او تلفظ یې ورکړی دی. همدارنګه ۶۶مخ غزل کې شاعر د (ګاونډی، نری او پردی) کلمو لپاره په

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروستيو بيتونو کې د (ړلۍ او بتۍ) بڼه د نارينه کلمې (ړلی او بتی) په شکل راوړي دي.

د مخور شاعر (محمد طاهر قلمدوست) د شاعرۍ په اړه ځکه «تر اېرو لاندې غمی» تر سرليک لاندې وغږېدم، چې غمی تل ارزښتمن وي، ولو چې تر اېرو لاندې هم شي نو بيا يې هم ارزښت خوندي وي او هر يو يې د پلټلو هڅه کوي، چې څنګه تر سترګو شي نو بيا يې هر يو خپل مال ګڼي. ډېر مشهور شاعران دي، چې ښه شاعري کوي او ښه مضامين په خپل شاعري کې رانغاړي، د قلمدوست صاحب شاعري هم زما پام يې هغه اړخ ته را اړولی دی، چې د ځينو مشهورو شاعرانو په څېر د مضامينو له اړخه د مرام هماهنګي يې يوه ده، يو درد لري او يوه خبره په بېل انداز سره کوي، درويش روښان وايي:

ښار مې هديره شـــوه، هديره تر ښاره لويه شوه
نور به په پردي جنګ کې لا څومره تاوان وکړمه

په همدې موضوع کټ مټ قلمدوست صاحب وايي:

د وطن نيـــمايي خـاوره هديره شوه
ماشومان مو يتيمان شول ځکه ژاړم

همدارنګه په بل ځای کې بخت الله ربنتين وايي:

اټن کې ټول وو راسره او جنګ کې وتښتېدل
ربنتينه! څه د ايجـــــړاګانو ملګرتيا مو وکړه

قلمدوست صاحب يې بيا په بل طرز داسې وايي:

ياران ورنه چاپېر لکه مچان وو په هستۍ کې
اوس وينمه سوړ شـوی دی بازار د قلمدوست

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې ترخنګ د تعلیم ارزښت، واقعي مینه، له بازاري مینې تېښته، خپله شاعر ته لارښوونې، نهیلي، د زړه نازک والی، د سوشل مېډیا منفي اغېزې، د کار ارزښت، د صنایعو اعلا کاروونه، د ښځې غلامي، له ګاونډیو هېوادونو سره سیالي، د وطن مینه، د مور او پلار احترام، د ځوانۍ ارزښت، د همسایه خیال ساتل، د لوړو خرڅول، داسې تعبیروي چې د دوی پلرونه تاجران بولي، همداسې ورته لا ډېرې موضوع ګانې د قلمدوست صاحب په پښتو اشعارو کې رانغښتل شوي دي، زړه مې غواړي چې د قلمدوست صاحب په شاعرۍ لا ډېر وغږېږم او ډېرې سپینې پاڼې پسې توري کړم، خو د کتاب د سریزې اصول راته اجازه نه راکوي، ګنې په زړه مې ډېرې خبرې پاتې شوې، د ادب لارښوونکو، استادانو او بلبلانو ته بلنه ورکوم، چې د قلمدوست صاحب په شاعري باندې خپل د قلم طبعه وازمايي، ځکه نوموړي شاعر له قلم سره یاري ښه پاللې ده او د زړه خواله یې په آهنګینو لفظونو په شاعرانه انداز کې د ستایلو وړ ده، نورې خبرې به «تر اېرو لاندې غمی» اړوند دوی به کوي، زه باوري یم چې پخوا او وروسته له دې هم هر ادبي مجلس به د قلمدوست صاحب په اشعارو ښکلی ښکاري، نو ځکه وایم:

محبوب د شاعرانو چې ازاد وايي شعرونه
شاعر قلمدوست هم مې رابللی که راځې

په ډېره ادبي مینه
عبدالوهاب مومند
۱۴۰۱/۶/۱۸
بغلان

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حسرت پاڼه

د قتیبه ټاټوبی د قیمتي غمیو ډک کان دی، د کرکر د ګلونو بهار بې خزانه موسم او د چونغر د بلبلانو ترنم یې د اهونو ستړیا فرهنګ سره له آره نا اشنا دی، د حریت او نصیحت زمزمې یې په طبیعت کې انګازې کوي، ښایي په قره باتور کې توریالیو تاریخ، لکه د چشمه شېر د شنو اوبو روان کاروان همداسې ځلېدونکي خلق شوی وي، نه به یې د محدثینو په ګلبڼ کې د روایاتو کمی راشي او نه به یې دا خاورینه کُره د ورکو اتلانو تاریخي پاڼو د زړښت حسرت وخوري، ته وا دې خاورې ته داسې دعا شوې چې په هره باڼه کې یې ناتوړل شوي غمي پراته دي.

دقیق یوې لسیزې وړاندې د شعر الهام څپې د کرکر د ګلونو په بڼ کې په محمد طاهر قلمدوست خپلې وزرې وغړولې، هغه یې د مرموز ژونده رابهر کړ، یو پټ غلی احساس چې په سینه کې یې دننه بلېده، هغه لمبه د عشق په داسې رسوایي بدله شوه، چې د حسرت اوښکو پاڼې یې رنګینې کړې.

زه پړ ومه پخوا تر دې چې نه وم مېین شوی

کارونه د تقدیر و مېینتوب مې بهانه شوه

د ژوند مزل سپین ږیري قلمدوست د بدن غړي کمزوري کړل خو د زړه شوق یې ماتوی ونشو، د بدن د غړو درد سربېره قلمدوست له داسې درده کړېږي، چې د احساس اوښکې یې د پاڼو پرمخ ناڅي، اوس یې له درده چم خبر شوی، د هغه درد رسوایي د حسرت اوښکې جوړې کړې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعرونه د ډېر درده ليکل کېږي قلمدوسته
ټول خلک شول خبر ستا په ژړا کلي په کلي

قملدوست د خپل عمر تقريباً اته لسيزې مزل پای ته رسولی، د طبيعت ناخوالو له څو اړخه پوخ کړی، د عمر په وروستيو شپېو کې يې د مينې سودا وکړه او د عشق د ښار سرګردان سوداګر شو، قلمدوست د نصيحت او ښېګڼې سودا په خلکو وړيا پلوري.

اوس چې ډوب شوی يم په عشق کې بيا وتلی نشم
ســـزا مـــې دا ده، نا ببـــره دا ســـودا مې وکـــړه

د مينې دا سوداګر د عشق له هتۍ نه صبرېدونکی برېښي، ان چې خپل ځان پورې هم حيران دی، د مينې له سمندره خړوب شوي زړونه د عمر تر پايه مبين پاتې کېږي.

په بوډا توب کې قلمدوسته عاشقي نه ښايي
نو چې تراوسه زه کـــومه نو بلا مې وکړه

قلمدوست د وخت ارزښت لکه الهي نعمتونه په کره ډول پېژندلی، ژوندانه د وخت او وار کاڼې په خپل ځای درانه بولي، د هغه تللي حسرت په حسرت کې اوښکې بې مزې ګڼي چې د بخت مزي يې په وخت نه وي تړل شوي، هغه د وخت او وار ارزښت او د مړو فرصتونو پسې د حسرت اوښکې د انسانانو مخته داسې انځوروي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر کار په خپله وخت کې ښه کېدای شي قلمدوسته

نو وخـــت د وخته تېـــر وو په زارۍ کله کېـــده

قلمدوست د نصحیت انګازي اعلا او ادنا لپاره لکه تلل شوي کاڼي پوخ وزن لري، د راتلونکې پښېمان حسرت خوړونکی غواص ته د طبیعت نامنظم مخ لوڅوي، چې د ژوند د سمندر کړلېچونه یې په ذهن کې سریښ وي.

دنیا تل برقرار نه وي کله څنګه کله څنګه

تل دا حسن دیار نه وي کله څنګه کله څنګه

قلمدوست د ابادۍ معمار ښه پېژندلی، معلم په توره شپه کې د ټولنې بلېدونکې روښانه ډېوه د هر کاسب د سترګو لید بنسټ ګڼي، لکه د مستو څپو لاندې د سمندر قیمتي تَل، کټ مټ لکه د مېوه لرونکې مېوې ریښه چې دنیا ته یې د ثمر ښاخونه غوړولي دي.

اساس د ابادۍ د هر وطن وي معارف کې

روزلي د معلم ټول ماهران د معارف کې

ټولنه لکه د رنګونو دوکان له بېلابېلو اقشارو جوړه ګډوله ده، د هر رنګ بازار دی، انسان به د هغه رنګ اغېز اخلي چې کوم سره لاس او ګرېوان وي، دغه رنګونه کله د رسوایي حد کې د وفا جامونه ماتوي او کله د محراب له انګړه معصیت خړوبوي، داسې چاپېریال کې د قلمدوست له قوله حیا د معاملاتو له بهیره بهر ګوهر ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غله چې کله غلا کړي په تیاره کې ورته ورشي
دوســتان او اشـــــنایان بیا په رڼا دې غولوي

د کایناتو مالک د ریاضت کلا ته خپل د ښښنې ور پرانیستی دی، د معنویت مشتریانو ته د دې پټ ور رښتیني راز ښه مالوم دی، له دې ښاره د هرې نیاز غوښتنه روا ده، لکه په نیمو شپو کې د مالک سره د عابد نیازونه، که د رحمت وزر یې په سر لاس تېر کړ د دارینو شتمن یوازې هم دی وبوله.

کوم شی که دې پکار وي قلمدوسته ورشه واخله
خرڅېـــږي په ارزانه په دوکان د نیــــمې شپــې

د حسرت اوښکو کتاب باندې به علمي بحث د نظر خاوندانو ته پرېږدو، په پای کې محترم استاد محمد طاهر قلمدوست ته د هغه د لومړنۍ پښتو شعري ټولګې (حسرت اوښکې) چاپ مبارکي ورته وایوو، هیله من یوو راتلونکی نسل د دردمن قلمدوست د حسرت اوښکې د قلمدوست صیب د هیلو په زرغون پسرلي سره ور وچې کړي، له لوی رب ج د کرکر ګلونو کاروان همداسې روان او ګړندی غواړو.

په ادبي مینه
بغلان ادبي بهیر
عبدالمبین صافی

(c) ketabton.com: The Digital Library

حمد

اې ربــه تل تــــر تلــه بر قـــــرار ته يې ته
د خپـــل عبـــاد د حاله خبـــردار ته يې ته

يواځې يې دايم قايـــم ملـک د ټـول جهان
بې نايـــب او وزيــــر او مســـتشار ته يې ته

تغير او بـــــدلون نه لري همـېشه بر قـــراره
حى القيـوم د ټـول جهان واکـــدار ته يې ته

صبور يې، هم بصير يې، هم سمـيع او هم بديع
قـــادر يې تـــوانا او بـــرد بـــار ته يې ته

اگـــاه يې په گناه د بنــــدگانـــو په هر وخت
پټـــېږي، نه د تـا نه خـــو ســـتار ته يې ته

تور مخى قلمدوست او امېدوار دې د رحمت يم
په خپـــل کـــرم مې وبښـــه غفـــار تـــه يې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

نعت

بېشکه د ټول انس او جان سردار دی محمد(ص)
په ټـــــولو انبــیاوو علمـــــدار دی محمد

اول دی په باطـن پیدا صورت کې اخرین دی
د حضـــرت بابا صــاحب افتــخار دی محمد

شپــه او ورځ ژړل د ګنـــاهګار امــــت د پاره
امــت د پـــاره تېر د مـــور او پلار دی محمد

په روی دده جهــان او کایــنات دي پیدا شوي
الله ته ډېر محبوب او هم رویــــدار دی محمد

زه یمه قلمــــــدوست او امتـــــي د محـــمد یم
شفـــــیع د مجـــرمان زما بــــادار دی محمد

(c) ketabton.com: The Digital Library

مناجات

ربه! ما او زمـــا يار په لاره ســـم کړې
د توفيق او کاميـابي مې هر قـــدم کړې

عمر تېــر شـــولو په لهو او لعـــب کې
ستا له وېرې دواړه سترګې مې په نم کړې

زه حيران او خوار و زار په زړه زخمي يم
په خپـــل فضـــل پرهـرونه مې ملهم کړې

ګنـــاهـــــونه زمـــا وبښـــــې اې ربـــه!
د قيـــامت د خرخشـــو نه مې بې غم کړې

په محشــــر کې چې وي لمر د سر له پاسه
د رحمت سيـــوری مې لاندې په کرم کړې

قلمـــــدوست يمــــه اې ربه ګنـــاهګار يم
په خپل فضـــــل دې مې بچ له جهـــنم کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

حیران یمـــه دوســـتانو عجیـــبه زمـــانه شوه
وروڼـــه شـــول پـــردي او تر مطلبـــه یارانه شوه

دوکـه او فریبـــونه په یـــو بل بانـــدې خرڅېږي
په چل روان دي خلـــک اشـــنایي یې رندانه شوه

زه پړ ومه پخـــوا تر دې چې نه وم میـــن شوی
کارونه د تقـــدیر و میـــن توب مې بهـــانه شوه

ناصـــح چـــې نصیـــحت راته کاوه په پټـــه پټـــه
قسمت وګورئ خلکـو! رسوایي مې هنـــګامه شوه

سهار چې شي د ښځو اجتماع جوړ شـــي بازار کې
دوســـتانو چا ته وژاړو عجیـــبه مېـــړانه شوه

وینا دې هېڅ څوک نه اورې چوپ کېنه قلمدوسته!
چې پت غیرت لرې، د هغـــوی تریخه ژوندانه شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړګی مې ژاړي لکــه وريـځ چې په پسرلی وژاړي
لکه ماشوم چې مور يې مړه وي په ځګيروی وژاړي

لکه کوچــی چې بــاروي کډه ايلبـــــند په لورې
يار يې د يار له غمـه ناســـته په کېــږدی وژاړي

د يار د غمــه زه چـــې ژاړمـــه پـــه چيــغو چيـغو
لکــه بنـــدي په جيـــلخانه په بې وســی وژاړي

چې کمبخـــتي ته مې نظـــر کړمه بيــــا وژاړمه
لکه حاکـم ته چې محکـــوم ډيــر په زاری وژاړي

چې تيــروي عمـر مستـــی او خنــــداګانو کې تل
داسې وخت را به شـــي چې ډيره په سختی وژاړي

نو قلمدوســته! ته چې ژاړې بيــــا قلــم خو دې هم
در ســره ژاړي بيــا به هـــم په عــاجـزی وژاړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ژمـــی را روان دی په وطــــن کې کار او بار نشـته
پېژنــــي ډالر خلــک يو بل پــــورې غمخوار نشته

نه سوځـــي په حـــال د بېوسانو د چـــا زړه ولې؟
رحم په مظلوم نشــــته او هم د خـــــدايه ډار نشته

نه ګوري خپلوي ته چې په لاس کې ورتـه ورشي څه
ورور تـــه د ورور قـــدر روپيــــــو په مقـــدار نشته

څنــګه زمانه شـــوه د حقـــدارو حـــق پايمال شولو
مشـــر کشـــر نشـــته احتــــرام د مــــور او پلار نشته

څـــومره چـــې خبـرې کـــوي خلک د يـــو بل سره
وي په چـــل روانـــه او رښـــتيا يې په ګفـــتار نشـــته

راشه قلمدوســـــته! چې و خـــدای ته عريضـــه وکړو
پـــــرته د هغـــه نه بـــل د هېـــڅ چا اقتـــــدار نشته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هغه کوځې ته چې ورتلم هغه دلدار نشـــته اوس
چې مې لېږلو يار حضور ته ها ريبار نشـــته اوس

په زړه زخمـــي د غـــمازان د لاســـه يمـــه ربه
ته پرې خبر يې څه پرې وشو ها دربار نشته اوس

نن په دنيا کې څه چلېږي ټول دوکه او چـــل دي
چې صداقت پکې خرڅېـــده ها بازار نشـــته اوس

چې راسره وو په هر ځـاى کې ښه ملګری همېش
چېـــرته به ولټـوم خـــدايه هغه يار نشـــته اوس

د اخلاصمـــــندو ورتـه ليـــکه و زيـــارت د پاره
زمان بدل شو څنـــګه وشـــو ها مزار نشـته اوس

نو قلمـــدوسته عالمـــان خـــو دي هغه عالمـــان
چې په زړه کېني د سړي هغـــه ګفتار نشته اوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځوانیه! ولاړې رانه چېــــرته به دې بیا لټوم
ورک مې کـــړی یې په کلـــــي په بېدیا لټوم

هغه یاران چې صـادقان وو خدایه چېرته لاړل
یاران خو ډېر دي، مګـــــر زه ها ملګرتیا لټوم

چې راســــره وو خو په قـدر یې زه نه پوهېدم
رانه چـــــې تللـــي دي ادې او هـــم ابا لټوم

ادې وه څومره مهــــربانه او ابا مې غمـــخور
ورته خوښـــي او خوشحالي اوس په دعــا لټوم

سیند د دنیـــا ده د څپــو نه ډکې خیال وســاته
ګوره چې ډوب نه شې چې بیا به دې په چا لټوم

غمجن مه کېږه قلمـــدوسته زه دې یم ملګـــری
زه همېـــشه د عزیـــزانو خوشــحالتیا لټـــوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې نازېدمــــــه پر تا ډېره اشـــتباه مـــې وکړه
چې نالیدلې مې ځان ګڼ کــــړلو خــطا مې وکړه

زه وم ساده او د پې مخـــــو په چل نه پوهېـــدم
په یـــارانه کې په هغــه ګمـــان د تا مـــې وکړه

اوس چې ډوب شوی یم په عشق کې بیا وتلی نه شم
ســـزا مې دا ده نا ببـــره دا ســـودا مـــې وکـــړه

عهد مې کـړی و چــــې نوره عاشـــقي نه کـــوم
دا ســـتا ګلرنګ مخ مې چې ولیـــدله بیا مې وکړه

په بـوډا تــوب کې قلمــــدوسته عاشـــقي نه ښایي
نو چــې تر اوســه زه کـــومه بیـــا بـــلا مې وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د انســـانانو پــــه جامـــو کې پړانګان ويــنمه
انسان په شـــکل وي خويـــونه د حيـــوان وينمه

ګاونډ يې نه لري سوکړک ټــول ماشومان يې وږي
او د حاجي صاحب په کور هر وخت مهمانان وينمه

حيـــا او شــــرم وکـــــړه بار ددې وطـــــن نه لاړه
ټول رواجـــونه په وطــــن کې د غربيـــان وينمه

رانجه په ســــــترګو او نکـــــــريزو په لاسـو د کوره
وځـــي بازار ته تـــــر ماښـــــامه فاســــقان وينمه

اې وطنـــــوالو! افغــــانان خو بې غيـــرته نه وو
دوی باندې څه وشول چې اوس يې بې پتان وينمه

ته غاړه خلاص کړه قلمــــــدوسته او ليکــــنه وکړه
هغه چــــې نه قبـــلوي بيـــا يې په ارمــــان وينمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خورکۍ

ته مسلمانه يې پتـــمنه او دينداره خورکۍ
راځه نور بس کړه چکرونه د بازاره خورکۍ

سياسره ښه ده چې په کور وي ناسته
د ناريـــنه نه يې وي هــره خـواسته

د کوره مه وځه چې نه به وي بېماره خورکۍ
راځه نور بس کړه چکـــرونه د بازاره خورکۍ

کوم شی که درته ضرورت پيښېږي
يا کومه بله مصـــــــلحت پيښېږي

کوم چې مطلوب به دې وي، وغواړه د پلاره خورکۍ
راځـــه نور بـــس کړه چکـــرونه د بازاره خـــورکۍ

شيـــــطان دښمن زموږ د دين دی
ناست په هر ځای کې په کمين دی

لږه خيال ساته کور کې کېنه په قراره خورکۍ
راځه نور بس کړه چکـــرونه د بازاره خورکۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځه په کور کې په پرده وي
ښه په عــزت او دبـدبـه وي

يو څه پام وکړه اخرت ته دې سرداره خورکۍ
راځه نور بس کړه چکــرونه د بازاره خورکۍ

قلمدوست ستا ديني ورور دی
او ستا له غمـه تل په شور دی

نصيـحت واوره ووېـرېـږه له قهاره خورکۍ
راځه نور بس کړه چکرونه د بازاره خورکۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

قلم مې ژاړي لاس مې رېږدي څه ليکلی نه شم
د غم کتاب مې دی پرانيستی خو لوستلی نه شم

د زړه کونجــونه مې دي ډکې د غــمونو ځينې
رقيبه ســتا د لاسه هېــڅ چا ته ښــودلی نه شم

غم چې د غـم د پاســه واچوې ځايېـــږي کله؟
زړه به مې وچــوي نو څه وکــړم ساتلی نه شم

ارمان مې پاتې د نګار دی د بوســې په زړه کې
يارانو ګورئ! حيــا راشي بيا غوښـــتلی نه شم

هغه جامونه چې مـــې سر کړه مخکې ښه په مزه
رېږه شوه سپينه اوس شرمېـــږمه څښــلی نه شم

زړګی مې ډک دی د غمــونو قلمـــــدوسته ياره!
چې خپه کېـــږي پرې اشـــنا ځکه ويلی نه شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که مرګي پرېښودم بهـــار ته بيا غزل ليـــکمه
ټپې، چار بيته، رباعـــي ور ســـره مـــل ليکمه

زه خپله زوړ يم طبيـــعت مې د ځواني په لورې
مخه دې کړې نو مجبـــور يـم چل او ول ليکمه

مخکې د شعـــر او شـاعري فکر مې نه وو په سر
اوس چې ليکـــمه د عســـل په ځای حنظل ليکمه

مضمون يې تريخ شي رانه زه پخـپله نه پـــوهېږم
ګمان مې دا وي چې خـــواږه لکه عســـل ليکمه

يمه بېـــتابه لاس مې رېـــږدي سپين ږيری يمه
نو ځکــــه کلــــه به د ځـــان کله د بل ليــکمه

زه قلمدوست يم ژوند مې تېر شـــو له قلمـــه سره
څه باک يې نشته چې د غل په ځای کې مل ليکمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په لار روان ګوتـــې شمېـــرم، غږېږم ځانه سره
ناکـام د مينـــــې يم، ژړېـــږم د ارمـــانه سره

بېلتـــانه ډېر يمـه رټلـــــی هوسېـــږم زړه کې
داسې وخـــت را به شي چې ووينـم جـانانه سره

دومره جفـا چې پر ما کـــړی ده ګناه مې څه ده
دا زما خواسـت دی چې يې عمر شي خپګانه سره

که ټول عمر په جېلخانه کې تېر شي سخته نه ده
رب خـــو دې مـــه کېنوه يـــو ګړی نادانــه سره

زه قلمــــدوست يم ځـــورېدلی د اشـــنا د لاسه
وداع به وکــــړمه په چېــــغو د جـــهانه سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا دور د ژونـــدون په يوه حــال نه پاتې کيږي
ښايست د سپين بشر او د شين خال نه پاتې کيږي

مـــدام زما زارۍ او د خـــوبانو حســـن نه وي
مغـــرور مه کيږه ګلې ستا جمـال نه پاتې کيږي

دنيا ځای د ازمـون دی صـــداقت وکـــوه ياره
اوس خلکو سره ښـــه کړه بيا مجال نه پاتې کيږي

هر څوک که پخپــل حق باندې قانع اوسي يارانو
وهـل ټکـــول نه وي بيا جنـــجال نه پاتې کيږي

ملت که په نفاق اختـــه شي ګوره قلمـــــدوسته
وطن به شي بر باد بيا استـــــقلال نه پاتې کيږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

عـادل زمـا د ستـــرګو تـــور دی
عـــادل رڼـا زمـــوږ د کـــور دی

ددې ســـره مې غــــم غلــط شي
عـــادل زمـــا د زړه ټــــکور دی

کور او مـاحول پرې ښــــه ښکارېږي
باغچه د زړه مې پـــــرې سمسور دی

ماشومان ډېر دي خدای دې ډېر کړي
خو هغـــوی نور دي عـــادل نور دی

دعـــــا کـــوم ورتـــــه د اخـــلاصه
ان شــــاءالله! رب تــه منـــــظور دی

که قلمـــــدوست ورنـه خپـــــه شي
بيا خامــــخا ورتـــه پېـــــغور دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېوه د علم په وطـــن کې فـــروزان کړې ربه
هر يو بچـــي د افغـان ښه ښه عالمـــان کړې ربه

علم به څــه کړې چې عمل دې د اخلاصه نه وي
پخپله علــم بانــــدې مونږه عامـــلان کړې ربه

نشته ده علم چــــې د ژبې په نفــاق اخته يوو
تاجک، پښتون، هزاره، ازبــک افغانان کړې ربه

هغه چې دا نفاق جوړ کړی دی زموږ په منځ کې
ته يې زمـــوږ د حــاله زياته پريــشان کړې ربه

هر يو وګـــړی د وطـــن دی د افغــــان په نامه
نفاق مو لـرې او ابــاد افغانســـتان کـــړې ربه

قلمدوســــت وايي زه دعــا کــوم الله حضور ته
روان په سمـــه لاره ټـول مسلمـــانان کړې ربه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ژړګی مې راته وایي، ځه! دنیا نه لاس په سر شه
راحـــت ارامي نشـــته ځه مجنون او قلندر شه

یوه ټـــوټه مړی یوه شـــړی در ســـره واخله
د ډېره بد بیـــني او د نفـــاق ځیـــنې بهر شه

پښتون د هـــزاره دښـــمن، تاجـــک د ازبکانو
ټول لاره د خدای پریښي دي د دوی نه مرور شه

ورور د خپل ورور سره دښـمن ده په یو کـور کې
وځـــه د دوی نه لاړ شـــه مـــجرد لکه قمـــر شه

هغه چې ښه واعظ دی او عمـل یـې د ځان نشته
بیان یې بې تاثـــیر وي صدقه ددې منـــبر شه

رښتیا چې ګـــوزاره ده داسـې خلکو سره سخته
نور څه کړې قلمـــــدوسته هله ژر شه په سفر شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مناجات

الله نه غـــواړمه توفيـــق زه د روضــــې د جانان
چې مې داخل کړې يو ځلــې په دروازې د جانان

د ټول جهـــان چې څه خـــوبان دي د جهانه سره
ټول صـــــدقه شه د روضې د مــــنارې د جــانان

په خپـل کـــرم دې ربـــه يو ځـــلي مې ورســـوه
که مې نصيـــب شي چې شم ځـار د مقبرې د جانان

خدايه ور مې وړې چې خاوره يې په مينه ښکل کړم
رانجه په ســـترګو وکړم خـــاورې د لارې د جـانان

اسمان ده جيګه ځمکه ټينګه لاس مې نه رسيـــږي
تويـــوم اوښـــکې د هجــــران په فـــوارې د جانان

مشــرف مې کړه په خپـل کور او د حبيب روضې ته
شفاعـــت وغـــواړم په چيـــغو او نــارې د جانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ژوند دې تېر شو دښمني او عداوت کې
څه دې کــړي و تـاوان په اخــوت کې

دنيا ټــول روان په لــور د تـــرقي ده
موږ تر اوسه لا ويـــده يوو په غفلت کې

د جـاپان ســـره ازاد په يـــو نېـــته يوو
پرمخـــتګ کـړی هغـوی په صداقت کې

واکداران موږ پـه تيـــارو کې وو ساتلي
خپله ډوب وو، پـه چـرچو او عشرت کې

د مامور معـاش د کور خـرڅه نه کېږي
ټول جوړ کـړي بلډنګونه په خيانت کې

ټول ککـــړ دي د يو مخـــه په حــرامو
ځکه نه پوښتي هېڅوک په حکومت کې

ډېر غريب يـــوو او بې وسه په نړۍ کې
څه عزت وي قلمـــدوســـته په ذلت کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په نړۍ نشته افغـان نه در په در څـــوک
هم بې وسه ناتوان خــــوارو ابتـــر څوک

دښمنـــي ته وي ولاړ هـــر يو پـــه ټينګه
خوا خوږي ته نه وي يو هـــم بـرابر څوک

هر يـــو غواړي خپـــله ګټـه، خپله خېټه
نشته هيڅ يو هم په غـــــم د بـــرادر څوک

چې د خدای په لاره سيخه او سم روان وي
نه به مومـــي که وګـــوري لـر او بر څـــوک

احتـــــرام د مـــور او پـلار نه کـــوي ولې؟
خدای! مـه کړه خو هغـــــسې بې پدر څوک

عالمـــان ډېـــوه د ديـن دي قلمـــدوسته!
چې عمـــل نه وي ور مه شـه په منبر څوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بېګاه د يار په غم کــې خــوار زړګی مې کړېده
بېلتون کې يې بيــا ويـنه د زړګـــي مې څڅېده

وعـــده يې د ديـــدن راســره کـــړی و د وخته
زړګی مې خوشــحالۍ نه په بــدن کـــې نڅېده

شهيـــد د ستا د ميـــنې يم که مـــړ وای لا پخوا
شمـــعې د اخلاصمـــندو په مــزار مــې لګـېده

بېــګاه مې په خــوب وليــده ماڼۍ د غاصبـــانو
دوی لاندې وو دپـــاسه چـت په چت پرې نړېـده

داسې يو بد حالــت وو چې مې وليده په ستــــرګو
په ډېــره بې وســۍ کـې ډېــره سخــته رپېـــده

هر کار په خپله وخت کې ښه کېدای شي قلمدوسته
نـو وخـــت د وخـــته تېــر وو په زارۍ کلـه کېـــده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دنیا وخــوړل ټـوله ظالمـــان ورک یې که
دولت ده بېکاره نشـــته پرسان ورک یې که

غنم چې وړلو ژرنـدې ته د پلار یې نه و خر
د خوی یې راشه وګـــوره دوران ورک یې که

پوښتـــــنه د سواد نشته پیــسې پکې چلېږي
ګټـــه ده پـــکې نه لـــري تاوان ورک یې که

حیران دې حکــومت ته یمـه ولې نه خبرېږي
تر کومه به دوام وکـــړي دا شـــان ورک یې که

زه سترې ستـــومان شومه د بـــې عدالتـــۍ نه
چا ته به سړی خیرې کړي ګرېـوان ورک یې که

فســـاد د اداري چې وایـــي هســـې ډنډوره ده
د یو مخـه دي خپـــله مفســــدان ورک یې که

نو ځان ته کوم یو بل مصروفیت غواړه قلمدوسته
چې وینـــــمه دا تـه یې او ګریـــان ورک یـې که

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

حکـــومت زمونږ که لږ څــه با خبر وای
افغانان به ولـــې دومـــــره در په در وای

یو لږ څه غونـــدې روزګار که چلېـــــدلی
هـــره ورځ ولې سلــــهاو په ســــــفر وای

دا ســـــفر ډېـــره اوږده د ســـر پـــه بیه
مجبوري ده کـــه نه کلـه تېـــــر د سر وای

خپـــل مرګ په سترګو ویني خو ور درومي
ددې تګ نه خو چې کاشکې کوږ او کر وای

څه بحـــرو ډوب کـــړل، څه وخـــوړل لېوانو
کاشکې نه تـلل او خپل مرګ ته یې نظر وای

ډېپلـــومونه په جېـــبونو کې وراســـته شول
قلمـــدوسته دې نه ښــــه وو چې لــــېږر وای

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ولې به زړه ورکړي چا ته ځان به در په در کړي څوک
وابه خلي غمونه هوسايي نه ځان بهر کړي څوک

ها وختونه نشته چې تا ښه کړه بل به هم کاوه
ولې به لاهو ځان په درياب کې بې ګودر کړي څوک

لږ څه حوصله وکړه الله نه وويږه تل
نه دی مناسب چې په خوارانو ځان ببر کړي څوک

زړه د مسلمان د خدای عرش ده چې خپه نه کړې
ولې په ناچيزه دنيا دوست به مرور کړي څوک

هغه ده دنيا د ستا چې وختې او واغوندې
پرته ددې وي به لېونی چې سر په سر کړي څوک

ګرځو په مستی کې قلمدوسته لا خبر نه يوو
ژوند کې به نه خاندي که نظر په خپل دفتر کړي څوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعر ته!

ته يې ددې وطـن د خلــکو ترجمـــان شاعره
که پوهېدلی يې د ستا ډېرټې ده ګران شـــاعره

ستا وظيــــفه ده چې حـــالاتو نه په هــره ګړی
وليـــــکې لوړه تنـــده حال د يتـــيمان شاعره

هغه مېـــړونه چـې اســلام او د وطـن په خاطر
بچيان يې پرېښودل ځانـونه کړل قــربان شاعره

دا نتيـــجه د شــهامت ده، د هغــو ځــوانـانـو
چې په ارامــه کور کې وليــکي رومان شـــاعره

څېرته په خيال کې دې هم ګرځي دا بېوسه خلک
يا چې دې کړی وي په حال د دوی ګـريان شاعره

که ته شـاعر يې په رښتــيا ليکه حـــالات د وطن
که نه پـــټ وساته په زړه کې دې پنــهان شاعـره

زه قلمدوســــت يمه تر اوســـه خو شاعر هم نه يم
لـږ لـږ کـــومه شـــاګردي د ادبيـــان شــــاعره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دنیـا تـل په قــرار نه وي کلـه څنــګه کله څنګه
تل دا حســـن د یار نه وي کلـه څنــګه کله څنګه

بلبلان میبــــن په ګل دي او په ګلـو یې چغار وي
تل پر ګلو بهـار نه وي کلـــه څنــګه کلــه څنــګه

ګل چې نه وي په ګلـــشن کې بلبلان به کډه وکړي
تل د ګلـــو بـازار نه وي کلـــه څنــګه کلـه څنــګه

نن حاکم سبا محکوم او خپله حال پورې حیران شې
همېـــشه اقتــدار نه وي کلـــه څنـــګه کله څنــــګه

دنیاګۍ ده تیرېدونکې غم خــــوښي یې مدام نه وي
تـل دا لیـل او نهـار نه وي کلـه څنــګه کلـه څنـګه

مـا ویــلې قلمدوســـــته تا خــــو نه منــل خبــــره
ابــدي دا بنـــډار نـــه وي کله څنــګه کله څنـــګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

معلم

معلم دی لکه ستوری په اسمان د مـعارف
باغبان دی د ګلــونو په بوستان د معارف

د ګل په ژبـه کله پوهېدلی شي هر څوک
معلم دی په دې فن کې ترجمان د معارف

په خلاصـــه تنده وروزي بچیان ددې وطن
په ده باندې دی لوړ عزت او شان د معارف

معلم په برکـــت ده فیلســوف او حکیـــمان
په وخت د بیماري چې شي درمان د معارف

اساس د ابادي د هــر وطن وي معـارف کې
روزلــي دي معلــم ټــول ماهــران د معــارف

معلم زما د ستـــرګو تور دی یاره قلمـدوسته
معلم دی په بـــدن روح او روان د مــعارف

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه کول دنيا پورې خــواري که پوهېـــدلی څوک
هسې يقين نشته ده خو کاشکې چې ليدلی څوک

هر يوه ښـــخ کړي په لـــس هاو عـــزيزانو خپـــل
کاشکې د هغو نه يو کس بېرته واى راغلی څـــوک

وشو څلوېښت کاله چې اخته د جنگ بلا کې يـــوو
دا ده بدبختي چې عبرت نه دی اخيستلی څـــوک

سخته ده عـــذاب د اخرت اوس معـــلومېـــږي نه
ټوکه ورته ښـکاري د چا حق به نه خوړلی څـــوک

راشـــئ وجـدانونه قاضـيان کړو په رښتـــيا سـره
څومـــره بـرابـره په احـــکامو چلېـــدلی څـــوک

گوره قلمدوسته ژوند دې تېر کړه په غفلـــت ولې؟
وبـه ژاړي هلتـــه چې وي دلته خندېدلـی څوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يارانو وګـــورئ دا څـــرنګه ژونـــدون دی زموږ
ورور د ورور او پلار د زويه چـې بېلتون دی زموږ

د اســلام لاره مـو پــرې ايښې، يـــوو په بله روان
وجه يې دا ده چې په ژوند کې دا بدلون دی زموږ

پخوا کافر وو پـــه هر ځـــای کې د اســلام غلامان
شـــولو بې پتــه چې د دين نه اوښتـــون دی زموږ

ټوله شپه ناســت يوو تلـــوېزيون ته سريالونه ګورو
لمانځه ته نه کېـــږو وزګار دغه مضـــمون دی زموږ

د لمانځه فــرض او واجبـــاتو بانـــدې نه يوو خبر
د شاه رخ خان او بارو خـــان نه پېژندون دی زموږ

نو قلمدوســـــته چې د خـــدای په لاره سم ونه شو
ورځ په ورځ دا ډوبېـــــده لکه قـــارون دی زمـــوږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وطن د مــور بچـــی یم وفـــادار یـــمه هر کله
د ژبـــې د نفـــاقه زه بېـــزار یـــمه هـــر کـــله

څه خلک چې اوسېږي په دې خاوره کې افغان دي
هـــر یـــو زمـــا ورور دی په اقـــرار یمه هـــر کله

اوربـــوز مې د انگـــرېز وختـــه په خاورو سولولی
اوس هـــم همـــاغه یـمه او بیـــدار یمـــه هر کله

شیدې د غیرتي مـــور مې رودلـي په زانـــگو کې
حامـي یـــم ددې خاوره پیـــره دار یمه هـــر کله

غلیم ددې وطـن د تسخیر خوب ویني په خیال کې
ارمان به گـــور ته یوســـې زه هوښیار یمه هر کله

دوست وایي قلمدوسته خـو گاونډ زموږ دښمن دی
ددې دښمـن لستـــونو کـــې زه مار یمه هر کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غمونه چې دې زور شـــي په اشــعار يې لګوه
خاطر دې اســوده کـړه په دلــدار يې لګـوه

دستور ده، خلک غم شريک کوي سره د دوست
د زړه نه يـــې وباســـه په غمخـــوار يې لګـــوه

ببړه د شيطان کـار ده چې رسـېږي نه مزل ته
هر کار چې دې پـه مـــخ وي په قـرار يې لګوه

که کــــومه صــدقه خيـرات دې ووځي د لاسه
د هر چـا انـــدازه وي په حقـــدار يې لګـــوه

نيکي به دې په کار شي، د بيــوزلو سره ښه کړه
بـدي نه لاس پـه ســـر شــه په کنـــار يې لګوه

تر څو چې په دنيا کې ته ژوندی يې قلمدوسته
چې ښه دې شـي د لاسـه په بـار بـار يې لګـوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وبه رېبې اخر هغـــه ځـــه چې دې کرلـــی وي
هضم به يې وکړې هغه څـه چې دې خوړلـی وي

بې بدله هېڅ شـــی پاتې کېـــږي نه خبـر اوسه
وبه شي در پېښ چه به په چا باندې دې کړی وي

نه دی مناســب په مصيبت د چا خوښــــی کول
وبه ژاړې گـــوره چې په چـــا به خنـــدېدلی وي

حق چې د چا وخـــوري د مقـــام او د پيسو په زور
داسې وخت به راشي چې گرېوان به يې څيرلی وي

دلتـــــه افغـــانان دي تعـــرض په هېـــځ چا مـه کوه
وخـــت چې برابر شـــي نو ظـالم يې ښـــه رټلی وي

ځه په لاره سمه قلمـــــــــــدوسته کږه مـــه درومه
ژر مـــــزل رســـي چې په ســـمه لاره تللـــی وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مناجات

ډېر مې ده کـړې بیا ګناه نه کوم
نوره د ځان سـره جــــفا نه کوم

نمایشي ډېر عبـــادت مــې وکړه
بیا عبادت به پـه ریـــا نه کــــوم

ډېره مې وکړه دوکـه خلـــکو سره
دوکه او چل بیا په هېڅ چا نه کوم

نفس مې تر اوسـه خپه کړی نه ده
په خواهشـــاتـــو د هـوا نه کــــوم

ومه بد مسته په ځان نـه پوهېـدم
نوره ظلمــونه به په چـــا نه کــوم

زه قلمدوست ډېر ګناهګار یم ربه!
بښنه غـــوارم خـدایه بیـــا نه کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خــراب زړه له ما نه وړی پرون چــا دی
جوړ د سترګو نه مې کړی جیحون چا دی

ښه بې غمه اســـــوده وم په دنــــیا کې
نه پوهېــــږم یمه کـــړی محزون چا دی

بې پــروا په ژونـــــدانه لکـــه پاچا وم
نو چې کړی یمـــه خوار او زبـون چا دی

د دنیـــا د کـــار او بـــاره یـــم وتــلی
د ښامار غوندې یم کړی افســـون چا دی

اشـــنا هېڅـــکله لـه مـا نـــه بېلـــېدله
جوړ زموږ په منځ کې کړی بېـلتون چا دی

په پښتـــو او په دري ژبــــه شعـــرونه
قلمدوست غوندې جوړ کړی مـــتون چا دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړګیــــه خپـــــه کېـــــږه مه لیــــلی دغسې ده
د ډېـــــره نــازه ګـــــرځي په هوا دغســــــې ده

پاچا ده د خوبـــــانو بې پروا ګــرځي وطن کې
هغـــه فقیــــره نـــــه ده، اغنـــــیا دغســـــې ده

په خوله به درته وکړي ډېرې ښې خوږې خبرې
قاتـــل دې وي د ســر ګــــوره اعدا دغســــې ده

دنیــا لکــه پیــاله د میـــــو ګـــــرځي لاس په لاس
مـــدام نه وي یو چـــا ســــره میــــــنا دغسې ده

که سل کاله دې بار وي په اوږو بیــا به خپه وي
دښمن دې شي په هېڅ باندې اشـــنا دغسې ده

خوښــی د دنیا کم او غم یې ډېر دی قلمدوسته
ډېــــر یې ارمــــــاني کړی ده دنیا دغســـــــې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

معلم

ته لکه ستوري د ادب يې په اســـمان معـلمه
په تا ده لوړ ددې وطـــن نوم او نشـــان معلمه

ته يې فني د فابريکــــــې د انســـــان جوړولو
دي افلاطون او ســــقراط دې شاګردان معلمه

په عربي او انګـــريزي هر هر څوک نه پوهيږي
د حوصـــــلې نه ډکــه ته يې ترجـــمان معلمه

دومره زيـــارونه چې وباســـې د وطـــــن دپاره
وطن اباد شـــي که هر يو وي ســتا په شان معلمه

دا تنخواګۍ وخوره، مه مره چې حکومت درکوي
سل افــرين دې چې په هغـه کـــړې ګذران معلمه

دا قلمدوست خوارکی هم مخلص شاګرد دی د ستا
زه همېـــشه يـم دعـــا ګـوی د اسـتادان معمـــله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوازه ده د حسن د لیلی کلي په کلي
په مینه د هغه شومه رسوا کلي په کلي

زاری ورته کوم ماشوم زړګی مې نه صبرېږي
نو ګرځم بې مضمونه په غوغا کلي په کلي

بېلتون راسره مل شو خوب ارام یې رانه واخیست
دیدن پسې به لېږم هر سبا کلي په کلي

خواري مې وکړه ډېره در پسې خو زما نه شوې
کوومه شکایت دې د جفا کلي په کلي

ملنګ دې رانه جوړ کړ د خیرات په نامه ګرځم
مطلب مې دی دیدن هره بېګاه کلي په کلي

شعرونه د ډېر درده لیکل کېږي قلمدوسته
ټول خلک شو خبر ستا په ژړا کلي په کلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وطن د مور بچی یـــم منت بار نه یم د چا
په ظلم په خیانت کـې طرفدار نه یم د چا

د خلکو ایینه یم په خپل رنګ ور ځرګندېږم
جنجال او خصومت کې په قطار نه یم د چا

د هر چا ســـره میـــــنه په صفا زړګي کومه
صادق یم په هر کار کې شرمسار نه یم د چا

نمام نه یم چې جوړ کړم د دوستانو دښمني
خنډ شـــــوی د خوښیو د روزګار نه یم د چا

غاټول غوندې په زړه زخمي ولاړ په خپله ونه
یواځـــــــې یمـــه پاتې انتـــظار نه یم د چا

بوډا شوم قلمدوسته او دوستان را څخه تښتي
په ژوند کې ســـبب شـــوی د ازار نه یم د چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو ځلې را شه چې دې بیا ښه په سینګار ووینم
ګناه نه کېږي خـو چې بیا دې په تکرار ووینم

په ژوندانه اعتــــبار نشته لکه باد تېــــرېږي
څنګ ته مې کېنه ګلې ښه دې په قـرار ووینم

خالونه څومره خوند کوي د اننګـــــو په څوکو
دا شنه خالونه دې یو ځل چې په رخسار ووینم

زړګی مې ډېر دی کـړېدلی د بېلتـــون د لاسه
د کوره ووځــــه ښایســـت دې په ګلـــزار ووینم

پسرلی راغــــی په چــــکر شه د هــــمزولو سره
ته ملـــکه یې د خـــــوبانو په قـــطار ووینـــــم

قلمـــــدوست وایي درته کېنم انتـــــظار په لاره
چې ته روانه شــــې په لار زه دې رفــتار ووینم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اشنا ته مې ســــــوغات د نـوي کـال راوړی دی
په طمـــــعه د ديـــــدن او د وصـــال راوړی دی

رسوا شــــــومه په مينه د جـانـان په لـر او بر کې
غماز د لاســـــه ډېر مې په جنـــــــجال راوړی دی

خير ده که څه کمی پکې وي ګــــوره بې وسي ده
خالي يوه نتـــــکی سره ســــــور شـــــال راوړی دی

چې سترګې دې وي تورې او لاسونه دې ښه سره وي
نکـــريـــزې او رانجـــه مې په دســــمال راوړی دی

همـــــزولو ته چې کــــم نه شې جـانـانـه دې لپاره
کلچې او پـــــتاسې مې په ډېــــر خيال راوړی دی

ژمی در باندې تېر شو قلمـــــــــدوسته خوشحالېږه
زما نه هـــــــــم موســـــم د اعتـــدال راوړی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بېلتون کــې دې کومه د هجران سره خبــرې
تمامه شـــپه د ستورو د اســـــمان سره خبرې

د زړه دوا هېڅـــــکله طبيـــــبان کولی نه شي
اوښکې مې هره شــپه کوي باران ســـره خبرې

په هېڅ چا ظلـــم مه کــوه د خـــدايه ووېرېږه
اهونه د مظلـــوم کـــوي تـــوپان سره خبـــرې

کوم کار او کوم عمل چې به دې کړی وي تر اوسه
يواځــې شـــه لږ وکړه د وجـــدان ســـره خبرې

دنيـــا ځای د عمــل دی فضــول ګرځې قلمدوسته
يو وخت به وکـــړې ګـــوره د ارمان ســـره خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دا ناز او پــــه ادا چې یار قدم ږدي
زما زړه پــــورې داغونه دم په دم ږدي

رنځور شــوی یم د یار په بېلتــــانه کې
کوم بیمار دې چې قدم په لاره سم ږدي

بې غوري زما د یـــار د حــــــده واوښت
پرهرونه په زړګــي مې په ســــــتم ږدي

د خوبانو مکر هر وخت په هــــر رنګ وي
هره ورځ په بله شان او بل رقــــــم ږدي

رسوايي زما نه ټــــول عالــم خبــر شو
خوږ اشنا چې راته غم د پاســـه غم ږدي

د جـانان شکایت مه کړه قلمـــــــدوسته
که نه ګوره چې په لاره درته بــــــم ږدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وګورئ! خلـــک اولادونه په ډالـــــر خرڅوي
د علم پوهې څه باک نشته په کالر خــــرڅوي

چې پوزېشـــــن يې برابر وي او مــــــوټر ولري
نور پســـې نه ګرځي ســــهار يا مازيګر خرڅوي

ډېـــرې انجــــونې تجـــارانو و بهـــر ته بوتلل
نو خدای پوه شه چې يې هلته په کوم خر خرڅوي

چې غـــاښ يې نه وي او په خپـــله په لکړه ګرځي
څه غم يې نشـــته چې ميلاو شـــي ورته زر خرڅوي

زموږ وطـن کې جنـــکۍ لکه څـاروي خرڅېـــږي
چې وي بوډا او ده تـــه وي لکـــه پدر خرڅـــېږي

نو قلمـــدوسته څه غــــرض دې ده، د خلکو په کار
مشتري هر څوک چې وي خپل مال سوداګر خرڅوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څومره چې وغولېـــږې خپل اشنا دې غـــولوي
په هره معـــامله، هـــره ســـودا دې غـــولوي

د ستا به زړه صـفا وي اعتـــبار ور باندې وکـــړې
روان وي په دروغـــو، په رښـــتيا دې غـــولوي

غله چې کوم شی غلا کړي په تياره کې ورته ورشي
دوستان او اشـــنايان بيـا پـــه رڼـا دې غـــولوي

دولت په دفتــرونو کې هم چـــل او غـــولول دي
چې ورنه کـــړې پيـــسې په نن ســـبا دې غولوي

بازار ته سر دننه کـــړه بيا پـــته در لګـــيږي
په هـر څه قســـم وکـــړې په والله دې غـــولوي

غليـــم باندې هېڅ کله باور مه کړه قلمـــــدوسته
په زړه درته غاښ چيـــچي په خندا دې غـــولوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اختره ښه راغلـــــې، ولې تنــــها راغلی یې
وطن و پرهــــرو تــه بې دوا راغـــــلی یې

وطن د انتظار سترګې دا ستا په لور کږې وې
امنیت دې څنګه هېر کړه خالي بیا راغلی یې

جګړه ده د وطن په هر یو ګوډ کـــې ډارېدلې
چې سپوره په هـــلال او په هــــوا راغلی یې

راغلی! چې یتیــــمانو ته غم راولې اخـــــتره
تپوس به تـــا نه وکــــــړي د ابا راغلـــی یې

ځواب به وایـــې څه د بـــې چـــاره و یتیمانو
کورونه ورته جــوړ کـــړې کربلا راغلــــی یې

زلمی وم قلمدوسته چې وطن کې جګړه پیل شوه
تر اوســــه ده روانــه، شـــوم بـــوډا راغلی یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ما پرېـږدئ! له قلـــم سره تنها یـــوه شېبه
چې ولیـــکم غمـــونه د دنـــیا یوه شېبه

دنیا کې خوښـي نشته ټول غمـونه را ورېږي
په غم کې به څوک څه وکړي خندا یوه شېبه

ادم په یو خطا باندې ســــل کاله ژړا وکړه
تا ونه کـــړه په زر ګـــــناه ژړا یـــوه شېبه

غیبت زمـــوږ د لوبې د مجلس ښـه وسیله ده
تېرېږي نه پـه مـــونږه بې ګـــناه یوه شېبه

الله په امـــــر و نهې باندې څومره برابر یې
دا خپل وجدان قاضي کړه په رښتیا یوه شېبه

که وېره د محـــشر ولرې ګوره قلمـــــدوسته
بیا هېڅ کلـه نه ګرځـــې بې پروا یوه شـــېبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خوږ عمر چې تېرېږي په انسان خوشې چټې
بې یاره بې دلداره په هجـــــران خوشې چټې

ځواني ډېر قیـــمتي ده په پیـــسو نه میلاوېږي
بیا نه مومــــې کـه وګورې جـهان خوشې چټې

چې ړیره دې شوه سپـینه لا تر اوسه خبر نه یې
لګیا لکه ماشوم یې په ډېـــران خـــوشې چټې

دا سترګې دې د نورو و عیبو ته ذره بیــــن دي
د غره غوندې نه ویني د خپل ځان خوشې چټې

پیــــسو لپاره ځـــومره سفـــرونه کـړې بهر ته
جومــات د لمانـــځه یې ناتوان خوشـــې چټې

ګاونـډ دې سوکړک نشـته او بچیان یې دی نهاره
ته موړ یې ځان ته وایې مسلــمان خوشې چټې

وایم مبـــارکي درته حاجــــي صاحـــبه څنګه
تا کـــړی و الله سره پیــــمان خوشې چـــټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا کــــړی و قســـــم چې د خـــــدمت او صداقت
یو کار دې هم ونه کـــړه په ایمان خـــوشې چټې

نه خط او نه سودا او نه امـــــلا شته په مکتب کې
روان وي ښوونځی ته شاګردان خـــــــوشې چټې

ته وایه په ایمـــان چې دا هــــوښیار دی که پاګل
چې خپل لور خـــــرڅوي لکه حیوان خوشې چټې

هر یو زورور پخـــــپله حاکــــم دی په هــــــر ځای
ناست دی په څوکۍ باندې قومندان خوشـې چټې

رښتیا ویل زور غواړي اې بې وسه قلـــــــــمدوسته
کوم وخت به دې شي څیـرې ګریوان خوشې چټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو زه وم، یو قـلم و، تر سـبا چې ژړېدو
ماحول چوپه چوپتیا نه وو، غوغا چې ژړېدو

ملګری مې قلـم ده په خپـګان راسره ژاړي
اشـنا و پر ما کړی ډېـر جفـا چې ژړېدو

ګیله د دښـمنانو نه هېڅ چا به نه وي کړی
ډېر سخته ځـورولـی وم اشـنا چې ژړېدو

رقیب له لاسه لاړم صـحراني او لېونی شوم
بې واکه بې اختیاره په بېـدیا چې ژړېدو

بندي ومه بېګاه د بېلـتانه په جېـلخانه کې
راغلـي وو مرغـانو د هـوا چـې ژړېدو

دوستان سړي نه تښتي بېوسـی کې قلمدوسته
ملګـری مې قلـم ده په رښتـیا چې ژړېدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په نظر مه شې اشـــــنا ډېره ښايســـــته يې ګلې
لکه پنبه داســــــې نرمــــکه او پســــته يې ګلې

زه لکه ونه د چـــــــنار دې په خدمـــــت ولاړ يم
ته لکـــــه ګل يې د ګلـــــونو ګلـــــــدسته يې ګلې

ښکلي دي ډېرې خو دا ستا غونډې کېداى شي کله
ته د خــــوبـانـو يــې پـاچـا او سـر دســــته يې ګلې

هر يو انسان په زلميــــــتوب کې ډېــره ښه ليده شي
ځکه ډېر ښـــــکلى يې چـــې نوى نو رسته يې ګلې

په دې ډاډه يـــــم چې رقيــــــب دې غولولى نه شي
ځکه هوښــــــياره ښه چالاکـــــه دانـــــــسته يې ګلې

که زه دې هېــــر کړم تا خو کله هېـــــرولى نه شم
د قلمــــــــــدوست د زړه په کور کې پيوسته يې ګلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړګیه مه نازیږه په دوران بانـــــدې هیڅکله
رودلی ده او مه شیدې انـسان باندې هیڅکله

دوستانو سره ښه ســـــلوک د هـر چا وجیبه ده
خان مه خواروه خپـله په یاران باندې هیڅکله

د لوږې نه چــې مړ شي سړی دا به افتخار وي
مه کیـــنه د موزي په دسترخوان باندې هیڅکله

دولت او قدرت لونګ ده د حمام مه دوکه کیږه
سترګې برک مه کړه په خـــواران باندې هیڅکله

د ځان په خیـر د بل هم د عـــــزت احترام ساته
تعرض مه کړه عــــفت د مسلمان باندې هیڅکله

د دین په هدایـــــاتو عمل وکړه قلمـــــــــدوسته
لوبې ملنډې مه کوه ایمــــان باندې هیـــڅکله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ويښته غوندې پيرۍ کې زړه نرې شي د سړي
دا خپـــل بدن يې هم ورته پردى شي د سړي

هر څومره چې باتور او پهلوان وي په اخر کې
پيرې کې ګـــوزاره په بې وســـۍ شي د سړي

ځواني کې د بشـــر رنګ لکـــه ګل وي د ګلاب
پيري کې بيا يې رنـــګ لکه تبـى شي د سړي

ځواني کې اداره يـــې د زر ها وي ور په غاړه
پيري کې احتـــياج ورته لرګـــى شـي د سړي

بېمار او ناتـــوانه درد و غم ســــره يې سر شي
شپې يې تر ســـهاره په ځګـېروى شي د سړي

ژوندون بې اعتبار ده قلمـــدوسته خطا نه شې
چا نه ده وړى پــاتې به هـــر شى، شي د سړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یاري وکړه زړګـــیه د کـاروان د نیمې شپې
رسیږي لوړ مقام ته مخلـــصان د نیمې شپې

د نیمه ورځ سفر کې رنځــوري او بېماري وي
شفا ده و ناروغـــــو ته درمـــان د نیمې شپې

وربږي رحمـــــتونه د الله پـه نیمه شـــپه کې
ومینځه ګنـــاهونه په بـاران د نیـــــمې شپې

د رب حضـــــور ته وژاړه د خپـــله خــطاګانو
جوړیږي یوه څاځـکې نه تـــوپان د نیمې شپې

کنډولـــی د اخـلاص په غـاړه واچـــوه روان شه
رسیږي پـاچـاهـي ته ګــــدایان د نیمې شپـــې

کوم شی که دې په کار وي قلمدوسته ورشه واخله
خرڅیـــږي په ارزانه په دوکـان د نیـــمې شـــپې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که عزت غواړې اســـلام کې ډېر عزت دی
په اسلام د خـــدای همـــېشه مرحمت دی

دا ده خپله مرحـــمت چې مسلـــمان یوو
که نه ډېر د خدای مخلوق په طبیـــعت دی

د الله نه چـــې وېـرېـږي، وې سر لـــوړی
چې پـه لاره نه وي ســـم نو په ذلـــت دی

خواري ځان ته کړي بیا خلکو ته محبوب وي
نور څـــه نشـــته، نتـــیجه د عبـــادت دی

د الله رضـــا وګټـــه چـــې کامـــیاب شـــې
چې عابـــد نه وي څـوک وایي حـــماقت دی

قلمـــــدوسته چې په درد نه خوري کـوم ده
بل څه نشـته پس له مـــرګه ندامـــــــت دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو څه د ځــان سره ســـوچ وکـــړه په ایمان شاعره
دا وخت خـو نه دی د ســـتاینې د جــانان شاعره

وطن ویجاړ او کنډواله شوه چورت دې نه دی خراب
دا هره ورځ چې مــري لرګی دی که انســان شاعره

زمونږ د بده بخـــته ګـــوره په دې خـــوار وطن کې
کار و بار نشـــته لـــوی واړه دي پرېـــشان شـــاعره

ډوب شول زرهـــاو په بحـــرونو کې ډوډۍ په خـــاطر
ډېر یې ځنګلـونو کې خوراک شو د لېـــوان شاعـره

جانان دې سر وخوري لږ دې خوا شه چې ودې ښـیيم
ببـــر ســـرونه لوڅـــې پښـــې د یتـــیمان شـاعره

دا دومـــره بد حالـــت په تا بانـــدې اثـر نه کـــوي
چې قلـــم واخلـــې یو په یو وکـــړې بیـــان شاعره

قلمدوســـــت وایي درته ګـــوره د وطـن په خـــاطر
ولیـــکه ټولې دا ناخـــوالې په عـــیان شـــاعره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که لږ څه غونډې واده مخــــتصر شي، نه کېږي؟
چې ګټه دې د ځان او بــــرادر شي، نه کېږي؟

خير ده چې لور والا يې اســمان نه لږ راکوز شه
احسان سره غيرت شمله دې بــــر شي، نه کېږي

ولور په خاطر ډېر ځوانان مرګـــي ته مو لاهو کړل
که سم شـې ته دا نــورې زړور شـــي، نه کـېږي

خېښـې خو داسې نه وي د سړي څرمن ايستل دي
د خپل خېښ دې حـالاتو ته نظــر شي، نه کېږي

د ډېره ډوله ډيپه چې شې تېر تاوان دې څه وي؟
واده چې دې په شـــرع برابر شـــي، نه کـــېږي

د دوست د خپګان هم لږه خيال ساته قلمـدوسته
واده باندې چې خوښ دې پيغمبر شي، نه کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېوه د پوهې په وطن کې فـــروزان غواړمه
واړه بچي د وطن ښـــه ښـــه عالمـان غواړمه

ډېوه د دين دي، عالمـــان زموږ د سر تاجونه
په خپله علـــم بانـــدې واړه عامـــلان غواړمه

دی اسلامي جمهـــوريت افغانســـتان په نامه
قوانيـــن واړه بـــرابـــره په قـــرآن غـــواړمه

په دې وطن کې چې اوسيږي واړه افغانان دي
تاجک، ازبک، هـــزاره، پښتون افغانان غواړمه

وطن تباه شـــولو د ژبـــې د تعـــصب د لاسه
بې له تعصـــبه او نفـــاق افغانســـتان غواړمه

افغانان ټول سره دي وروڼه قلمـــدوســـته ياره
لوړ په جهان کې د افغان نوم او نـشان غواړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یاره لږ تم شـه چې زه ځم در سره
د پېغور پیـــتې ګـرځـوم در سره

پردېسـی راغـله د غـــماز د لاسه
د رقیـب ویـــنه تـویـوم در ســـره

که سختی راشي لکه غرونه په موږ
لکه شـــیریني تېـــروم در ســـره

زه دې لیـلي زما مجـــنون شه ګله
ابلبـــند په لـورې باروم در ســـره

د غرو لمـــنو کې خـاټول ګلــونه
په خپل لمــن کې ټـــولوم در سره

د قلمدوست غریب کېږدی هم نشته
بیـا بـــه جونګـــړه جــوړوم در سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څومره ساده وم چې پر تا مې اعتبار کړی و
په مرکنډو مې ګومانونه د ګلزار کړی و

ډوب په سوچونو کې وم تللی په ځان نه پوهېدم
په خپل رقیب باندې ګومان مې د ريبار کړی و

يار مروره زه بې وسه ناتوانه شومه
دا يې ثمر چې مې کلونه انتظار کړی و

د وفا خلک ولې پاتې په جهان کې نه دي
ښه تعبيرونه د وفا مې په دلدار کړی و

اشنا بې باکه ده، مغروره چې هېر کړې يې ده
د بې وسۍ نه خو مې هر کله اقرار کړی و

د قلمدوست خوشې خواري ده چې په ځان قبلوي
که نه ها کوم ده چې يې ګټه په دا لار کړی و

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لګېــدلی دی پر مــا نــظر د چا دی
زړه یـــې وړی دی زما بـــشر د چا دی

تورې سترګې سرې شونډې یې میګونې
زما یار غونـــدې نـری کــمر د چا دی

شاعران چې په اشـــعارو یې صفت کا
جانان هسې بخـــتور په ســـر د چا دی

هره ورځ زما اخـــتر بــرات مې شپه ده
لکه زما د خوشـــحالۍ اخـــتر د چا دی

خپل جانان ته یم روان په ډېــره مېـــنه
ما په شـــانې وایـه بل ســفر د چـــا دی

پــه پښــتو او پـه دري ژبــه شعـــرونه
قلمدوست غونـدې شیر او شکر د چا دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وګورئ څومره ښه نوم او نشـــان دی د بغلان
وګړي غیـــــرتي او قهـــرمان دی د بغـــلان

د حق وینا ده ګرانه هـر ســـــړی ویلی نشي
په حق باندې بې ترسه عالـــمان دی د بغلان

ځوانان یې هر یوه ملي سمـــبول دی د غیـــرت
ازبک دی، که پښـتون، که تاجکان دی د بغلان

دهنه، دوشي، تاله، که اندراب دی، که خنجان
نهرین، خوست او برکه په بدن ځان دی د بغلان

په خلاصه تندي هر یو یې مېلمه ځان ته رابولي
مېلمه باندې خوشحاله هر یو ځوان دی د بغلان

که سمه ده، که غر دی په بغلان کې کرل کېږي
کنـــدو د نیـــمایي افغانســـتان دی د بغـــلان

که هر څومره ولیکې قلمـــدوسته نه ختـــمېږي
بیـــرون دي صفـــتونه د بیـــان دی د بغـــلان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تباه شولو خوبـونه د غفلــت به وي تر کومه
تر کلــه نه پوهــېږو جهالت به وي تر کومه

دښــمن مو جنــګوي يوه تـر بله ســره ولې؟
تميز عقل مو نشـته حمــاقت به وي تر کومه

پوهه او قلــم لاړل لـه ټوپــکه قــرباني شول
پر موږ باندې دوام ددې حالت به وي تر کومه

جېبونه او جــوالونه مــو ډک کـړي له حرامو
قطار عمـــارتونه د رشـــوت به وي تر کــومه

دنياوالو سپــوږمۍ تـه لـه کــماله رسېدلی
افغان ولس غريب به په ذلـــت به وي تر کومه

وجدان دې په رښتيا سره قاضي کړه قلمدوسته
عمــل دې مخـالف د شريعــت به وي تر کومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ارمان مې دا ده چې وطـــــن ګلـو ګلزار وشي بيا
چې د مشهد نه تر دهلـــي مـو اقتـــدار وشي بيا

افغانان يـــو موټـــي شي هر کله غلـــيم په مخکې
واړه افغـــان بچـي د يو مـــور او پلار وشـــي بيا

وطن به وکړي پرمخــــتګ که افغـــان يـــو شي سره
که له وطن نه لنـــډ لاســـونه د اغــــيار وشي بيا

ټينګ که امنيت شي په وطن کې او جګړه شي ختمه
په افغـــانانو هلـــته ښــکلې شـان روزګار وشـــي بيا

دا پاکستان لکــه لســـتوڼی مار جــوړ شوی موږ ته
کاشکې چې ورک نوم او نشان ددې ښـــامار وشي بيا

نو ســـتا دا هيـــله قلمــــدوسته کلـه سـر ته رسي
چې احمد شاه بابا ژونـــدی شي او ســـرکار وشي بيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په بوډاتوب کې زړه، ویښته داسې نری غوندې شي
وشي بې وســه ناتـــوانه اوړ بچــی غوندې شــي

وي پيوســـته ښكلي غاښـــونه ملغـــلرو په شـــان
پیري کې توی شي بیا خوله لکه خولی غوندې شي

روان پـــه لار کـږه وږه وي پـــه لكــــړه بانـــدې
دا خپل عزیز بـدن یې هم ورته پـــردی غوندې شي

یواځې پاتـــې شي لګـــیا وي خــــپله ځانه ســـره
د حال احوال یې پته نه وي ګاونـــډی غوندې شــي

نه څه خوړلی، نه لیـــدی شـــي، نه د کار وي توان
د حسرت اوښکې یې جـــــاري لکه ږلی غوندې شي

ژوند قیمتي دی قلمدوســــــت غوندې د هیڅا مه شه
چې کور کهول یې ورته ســـــور لکه بټی غوندې شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ختهګر ماما

دا خپـــــل عـــمل ته ولـې نـه کـړې لـږ نـــظر ماما
ځان مـه تېـــر بـاسـه تـا تـه وایـــمه ختهـــــګر ماما

نیمایي کلی اجاره کړې، یواځې یې څـــه به چاره کړې
یو ځـــای دې ایـــښی دی پـــښې بل کـــې څادر ماما

ځان مـه تېــــر باســـه تـا تـه وایـــمه ختهـــګر ماما
وعدې دې ټولو ته سبا وي چې لاړ شې چا سره رښتیا وي

پـــه ژونـــد کـې نـه یـې چلـــــــېدلی بـرابـر مـامـا
ځان مـــه تېـــر بـاســه تـا تـه وایـــمه ختهـــګر مـامـا

کار دې همـــېشه غولـول دي او د هر چـا دوکه کول دي
چې پیـــسې واخلـــــې وي د زهـــــرونه بـدتـر مـامـا

ځـان مـه تېــر بـاسه تـا تــه وایـــمه خـــــتهګر مـامـا
خلک وي درته انتظاره، ناســــت به وي سترګې در په لاره

ټلیـــفون ګل کـــــړې نـه وېــرېــږې لـه محـــــشر ماما
ځان مـــه تېـــر باســـه تـا تــه وایــمه ختهـــګر مـامـا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې بې قوله يې بې عـــهده، زه دې خـــپه کړمه بې حده
ته کراچـــۍ شــــې پيـــسې وګـــــرځې مـــــوټر ماما

ځان مـــه تـــېر باســـه تا تـه وايـــمه ختـهـــــګر مـامـا
زه قلمـــدوست يم نرى خـــيال تـــوان مـــې نشته د جنجال

ښېـرې کــومه درتــــه هـــــر شــــام او سحـــــر مـامـا
ځان مــه تېـــر بـاســــــه تـا تـــه وايـــمه ختهـــګر ماما

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دوکه او دروغــو د اشــــنا وغولـېدم
ګومان مې په هغـه و لکه تا وغـــولـېدم

ساده وم په چلونو د پی۔ مخــو بلد نه وم
خالي يوه مسـکا او په خــــندا وغولېدم

د سپينې جامــې لاندې بلاګانې دي پراتې
د ظاهـــري شېـخانو په ويـــنا وغولېـــدم

چل نه راځي د سره د هر چا سره صادق يم
په لفظ او قســـمونه د هـر چـا وغـولېدم

باور مه کړه دنيا باندې هېڅ کله بـــرادره!
ښه پوه ومه اخـــر کې په ســـودا وغولېدم

ددې زمانې خلکـــو سره سخته ګوزاره ده
سل ځلي غولېـــدلی ومه بيا وغـــولېدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړګی مې درته وخته دی بايللــی که راځې
د زړه په کور مې ځای درته ساتلــی که راځې

شيرينې پس له دې بې ترسه چـم ته زما راشه
غماز مې له وطنـــه دی شـــړلــی که راځې

په مينه چې رسوا شي سړی دا به يې کمال وي
د کلـــي پېـــغورونه مـې منلی کـه راځـــې

ستي د بېلـــتانه يمـــه اورونو کې دلـــداره
لاسونه په ټټـــــر مې دی نيـــولی کـه راځـې

مينه ښايست نه غـواړي څه جادو دې پر ما کړی
پر تـا مې مينـــه ډېـره ده راغلـــی کـه راځـې

محبوب د شـــاعرانو چـــې ازاد وايـي شعـــرونه
شاعر قلمـــدوست هـم مـې رابللـــی که راځې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که وجود دې ناتــوان شي بـــیا به څه کړې
چې تاوان در باندې ځان شي بیا به څه کړې

په جېـــبو کې دې وز لوبـــې کـــړي موږکو
هر ساعـت دې په ارمان شي بـــیا به څه کړې

بې پوښتـــنه په یو کــونج کې بـــه وي پـروت
چې دې انړندې بخیـلان شي بـــیا به څه کړې

په لکو چـــې دې خــــرڅه ور بانـــدې کړی
چې د ښځـــې غـــلامان شي بـــیا به څه کړې

نه د کوره شـــــې وتـــی، نه ګـــرځېدی شې
چې دې ورک نوم او نـشان شي بیا به څه کړې

د الله رضـــا وګتـــه قلمـــــــــــــدوسته
که خپه درنه سبـــحان شـــي بیا به څـــه کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د غورڼو نه تر اعصـــابو، د معـــدې نه تر هـــډکو
د هر يو ډاکټران شته دي د جېبونو ډاکټر کوم دی

هـر پـرهـر لـره دوا شـــته طبيـــبانو ته معلوم دی
بې دوا او بې درمانه د جېب درده بـدتـر کـوم دی

توره شـــپه پـسې رڼا وي هـر سختـــي پـسې اسانه
د تل پاتـــې په ظلـــمت يم، و خوښيو سحر کوم دی

جنازې دي را روانـــې د هـر لـــوري د ځـــوانانو
د اختر ورځې شپـــې دي د يتـــيمو اختر کوم دی

دولت والـو قســـم کړي هر يـــوه د صـــداقت دي
چې په کار يې د اخـــلاص يوه ذره وي اثر کوم دی

ياران ډېر وي په هستـــي کې قلمدوسته خطا نه شې
بې وسۍ کې چې ياور شي کله واخلي خبر کوم دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تر څو نارې سورې به د بېداد د زمانه کړم
اهـونه یار د لاسه تر سـهاره شـبانه کړم

چې پوه نه شي غماز را باندې وایـم غزلونه
چاره بله مې نشته ده نو ځنـګه بهـانه کړم

دروند شو د غم پېټی زه یـواځې پاتې یمه
غمونه په غمو بانـدې به نـوره درانه کړم

د یار مخ مې لیـدلی و ناڅـاپه په هینداره
کېدای شي بیا ووینـمه نظـر په ایینه کړم

مستی کې ګرځېـدمه بې پروا لکه پاچا وم
رباب چې رانه جوړ شولو دغسې جانانه کړم

تعلیم مې دومره نشـته قلمدوسته ګرم نه یم
کله ادیـبانه غـزل او کله عامـیانه کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پرون خو يې خـر نـه و، نن له کــومه کرولا کړه
د خلکو يې جيـــبونه که کـــورونـه يې تالا کړه

څوکۍ ورته په لاس شــــو که پاټــک يې اچولی
قاچـــاق د مخــدرو زنـــدګـي ورته بالا کـــړه

تنخوا کې نه جوړېږي دا دولت چې اوس دده دی
يا تللــی و ايــران ته زرګـــرانو نه يــې غــلا کړه

تنګسې نه چې خلاص شولو دا ډېره ورتــه ښــه شوه
مديـر د هـه هـه هـه وو که يې بله کـــوم بلا کړه

يا چيـــرته ولســوال يا قومـانـدان وو با قـــدرته
يا جوړه په مظلـــومو خپل وطـــن يې کربلا کړه

دا کار يا په ټوپک يا په قـــدرت شي قلمـــدوسته
چې نه شو در په لاس نو مرحمت درته مـــولا کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د کوره یو ځلې بیا نور هـــم په ادا را وځه
د دیدن ترږی یـــمه یاره په مســـکا را وځه

په جېلخانه کې د بېلتون ډېر ځوربېدلی یمه
د زړه پرهار ته مې دوا شـه په خندا را وځه

کلي باندېو کې تهمـتي کړمه غماز تور مخی
ټول تهمتونه د رقیـــب وکړه رښـــتیا را وځه

د ملنګانو په جـــامه به دې درشـل ته در شم
وایه خیرات غـواړي راغلـــی دی ګدا را وځه

تنکی زړګی مې د غمونو برداشت نه کوي نور
چې خـدای مه کړه درته ونه کړم ښېرا را وځه

په چیـــغو چیـغو کړیـــده بېګا دا ستا له غمه
د قلمدوســـت سره مـې کـړې ده ژړا را وځه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يا زه يم بدل شـــوی يا زمـان شـــوی بدل
د مخه ټولې چـــارې د جـــهان شوی بدل

مېلې وي راشه درشه د خپـلوانو خوندورې
خپلوۍ پخپله ځای ده خو ياران شوی بدل

احسان او بـدي دواړه په يـوه تيږه تلل شي
بدل شوی دســتور دی که احسان شوی بدل

مشرانو په څوکيو باندې لوبې ماشومان کړې
مقام شـــولو بې قـــدره که دوران شوی بدل

موسم د ژمي خـتم شـــو د واورو درک نشته
نيتونه مـــو بدل شـــو که اســـمان شوی بدل

کاڼه خلکـــو ته څه کړې فريادونه قلمدوسته
غوړونه روغ رمـټ دي خو اذهان شوی بدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ما چې کوم نوم د خـپل نظر په ايينه وليکه
دا خوږه نوم مـې بيا د پاسه په سينه وليکه

ددې لپاره چـې مې هېر نه شي په ياد ولرم
د ژونــدانـه په ايیـــنه مې رنګيـــنه وليکه

چې يادول يې د هر چا د زړه ارام دی سبب
د جانـان نوم مې ښايســـته په نګـــينه وليکه

هر څوک د خپله شتمـني نه ښه ساتـــنه کوي
ما هم دا نوم د حافظـــې په ګنجـــينه وليکه

چې ګدايـان د دروازې يې واړه دي پاچاهان
د دواړو کـــونو د ســـردار ما کميـــنه وليـــکه

نه نوی نوم يې قلمدوست په حافظه کـې لري
د ستر لارښود مې د ســـردار د مديـــنه وليکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه ژاړم

دښمني او عداوت په دې وطن کې
تېر د حده د بـیان شـول ځکه ژاړم

د وطن نیمایي خـــاوره هدیره شوه
ماشومان مو یتیمان شـول ځکه ژاړم

ځلوېښت کاله شوه جګـړه ده را روانه
باتوران مو شهیدان شــول ځکه ژاړم

مزدوري او کار ورک شـو په وطن کې
وطنوال مو پرېشـان شــول ځکه ژاړم

په سختۍ سره خارج په لـورې درومي
ډېر بې قدره افغـانان شـول ځکه ژاړم

د هر چــا چـــې څه د وسه کېده وکړه
چې مشران مو غاصبان شول ځکه ژاړم

پښـتانه تاجـک هـر یـو ځـانونه ستايي
څو فرقې چې مسلمان شـول ځکه ژاړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د افهـام او تفهـــــيم ژبــه وسيـــله ده
ډېر د ژبې دښمـــــنان شـــول ځکه ژاړم

ښه پوهېږي د اســـلام په ټــول حکمونو
په عمل بانـدې نادان شــــول ځکه ژاړم

د خېښې پـه نوم د لـــوټې خرڅول دي
لور والا چـې تاجـــران شول ځکه ژاړم

څرمـــن وباســـي د خېـښه په مکـــرونو
ځيـــنې خلک ظالـــمان شـول ځکه ژاړم

هر څوک چېرته چې وغواړي وداني کړي
بې وقوفه ښــــاروالان شـــول ځـــکه ژاړم

په لکو چې پلار خـرچه ور بانـــدې کـړي
چې د ښځې غلامـــان شـــول ځکـــه ژاړم

د نفاق نتيــــجه ګـــوره قلمـــــــدوسته
چې پردي مو بـــاداران شــــول ځکه ژاړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

راځئ! چې سره کېنو مشـــوره وکړو ملګرو
تر څو بې غمه کېنو ننـــداره وکـــړو ملګرو

غلیم زمــــوږ په سر بانـــدې ختلی دی یارانو
تر څو لکـــه مـــریې به ګـــوزاره وکړو ملګرو

وطن موږ ته د پلار او د نیکه پاتـــې ده ولې؟
چې خپل پټـــی د بل نه اجـــاره وکـــړو ملګرو

پوهېـــږو چې وطـــــن مو پردیو چور تالا کړه
تر کومـــه به ځانـــونه کـــناره وکړو ملګـــرو

دښمن زړه به پر موږ باندې هېڅکله نه سوزېږي
که ســـترګونه د ویـــنې فـــواره وکـــړو ملګـــرو

ساده یې قلمدوســـته غولېـــدلی یې بېـــدار شه
ملت ته د پاڅـــون یو اشـــاره وکـــړو ملګـــرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يارانو واورئ! عجيـــبه غــونډې اسرار مې وليد
يوه ماشوم په قبــر ناســـته په چـــغار مې وليد

زه ور نږدې شــومه چې ولـــې ژاړې وجه څه ده؟
کړيده ځان ســره بې خـــوده په مـــزار مې وليد

ما ســره وه خوراکـــي شـــی ورته مې کېـــښودله
د ډېر ژړا نـــه پـــه ځګېـــروي او ناقـرار مـــې وليد

نه شي ليـــده، نه اورېـــده، لګـــيا وو ځـــانه سره
غرق بې خودي او پـــه جنـــونو کې بسيار مې وليد

بو مې تله کلـــي تـــه خپـــلوانو تسليـــمي د پاره
راته معلـــوم شو چـې مـــور هـم نه لري زار مې وليد

داسې خلک ډېر دي قلمدوسته په دې خوار وطن کې
بله بې غـــوره داسې نشـــته چې سر کار مې ولـــيد

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوس چې ویلی شم، لیکلی نه شم
لاسونه رېږدي، ټیــــنګولی نه شـم

څه وکړم راغی بوډاتوب را باندې
په خپـــله ونـه درېــدلی نـه شـم

مخـــکې مې لګـــولي چـــکرونـه
اوس بې لکـړه ګرځېـــدلی نه شم

د نعمـــــتونو د دنیا شـوم پـــرهېز
را باندې نه لګـي خـــوړلی نه شم

پخوا د ډېرې حوصـــلې خاوند وم
سخته خبـره اوس زغمـــلی نه شم

خپه شي خلــک که رښـتیا ووایي
زه قلمـــــدوست ځکه ویلی نه شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سترګې لرې مســـتې شرابـــې لکه هغه
رخسار يې را ځلـــيږي ګلابـي لکه هغه

وريځې کمـانونه او بانـــه يې تېره غشي
خپل ميـيـــنان کاندي قصـــابي لکه هغه

هغه فقيره نه ده د خـــوبانو شهزادګۍ ده
امـرونه په عاشـــق کـړي نـــوابي لکه هغه

د ډېر مودو راهيسې د وصال په انتظار وم
بيـــګا يې بوسـه راکـــړه ثوابــــې لکه هغه

په تمه د ديدن يې ډېر کسان ورته ولاړ وي
پر لاره چې بدلـــيږي نقـــابي لـــکه هغه

وختونه دې لايه تېرېږي ګـوره قلمـــدوسته
نږدې ده تا نه جوړ شـــې ربابي لـــکه هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که ډوب یـــم په غمـو کې د اشنا، په تا یې څه
که یار کـــــوي زما ســـره جـــفا، په تا یې څه

غمـــازه غلی کېـــنه زه و هغه ښـــه جـــوړېږو
که کېږي یا کـه نه کـــېږي پخـــلا، په تا یې څه

که وشي دیدن یا ونه نـه شي دا به مې نصیب وي
که ځان ســره کړېـــــږمه تنـــها، په تـا یـې څـه

کلی را باندې تنګه شوه مجنون سره یو ځای شوم
مسکن مې شوه که ځنـډه د بېـــدیا، په تا یې څه

ابـــادي د دنـــــــیا واړه پـــه ګټـــه ده ولاړه
خیر ده که زما بـــرخه شـــــوه ضـــرا، په تا یې څه

اسانه شاعـــري نه ده چـــوپ کېنه قلمـــــدوسته
که وشــــومه د خلـــکو د خـــــندا، په تا یې څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وطن به مې ودان کـړه که زما په وس کې وای
ورک مې خاینان کـــړه که زما په وس کې وای

حقدارو ته مـــې حــق به اخیستله له زور ګیرو
شریعت به مې روان کړه که زما په وس کې وای

بازار کې ګرځېـــدای نه شې د ښځو بیرو بار وي
ستر مې بیبـــــیان کړه که زمـــا په وس کې وای

مرغۍ غوندې قتلـــېږي انســـانان ډېره بې رحمه
قصـــاص مې قاتـــلان کړه که زما په وس کې وای

مامور چې جیګ منزل جوړوي څنګه حکومت دی
هر یـو نه مې پرســـان کړه که زما په وس کې وای

وړوکي کسان ناســـت دي د مشـــرانو په مقام کې
رخصت مې دا کسـان کړه که زما پـه وس کې وای

ولس نیمایي قتـل د افغـــان شـــو په جګړو کې
ختم مې په یو شـــان کـــړه که زما په وس کې وای

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول خلک یې د کـار او د روزګـــاره غـــورځولي
فېســـبوک به مې وران کړه که زما په وس کې وای

افغـــان د بېـــماري ویـــروس یـــوازې دی رشوت
بندي مې فاعـــلان کړه که زمـــا په وس کې وای

ولور په خـــاطر ډېر ځـــوانان د لاســـه مو ورکړي
ولور به مـــې ارزان کـــړه که زمـــا په وس کې وای

پیسو ته چې یې سپـــې د دښمـــنانو د دین مینځې
ماړه مې دا کـــسان کړه که زمـــا په وس کـــې وای

ددې وطـــن د هر یـــوه وګـــړي قلمـــــــدوسته
پوره به مـــې ارمـــان کړه که زمـــا په وس کې وای

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تا وکړه غوښه غرونـــه په شـتاب که دې په یاد وي
ښوروا دې وکړه خلکـو ته درياب که دې په ياد وي

وطن ودان هوسا و، وطنوال مو خوښ خوشحال وو
ناپوهه تا چې وکـــړو انقـــلاب که دې په يـــاد وي

ظاهر پاچا په غرونو کــــې يواځـــې ګرځـــېدله
ته وې په تکاوي کې په حجـــاب که دې په ياد وي

تعليم او تعــلم په ښـــه صـــــــورت ســره روان وو
د تا له برکــــــته شوه خــــراب کــه دې په ياد وي

لکهاو شهيـــــدان او يتـــــيمان شـول په وطن کې
د خپله کردو وايـــې په ځـــــواب که دې په ياد وي

تا را وســـــته فوجــــــونه د روســــــانو خپـل بقا ته
وطن يې کـــړه تالا لـــکه سېلاب کـــه دې په ياد وي

دينـــداره وطنـــوال مـــو د ټانګو لانـــدې غوبل شول
چې هېڅ يې نه و کړی بـې ثواب کــــه دې په ياد وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وطن شــو جهـــنم پــه وطنـــوالو ســــــتا د لاسه
څه لاړه پاکستان ته څــه کـــــولاب که دې په یاد وي

واک او صلاحـــیت د وروســــانو شـــو په لاس کې
هغه چې، نه یې دیـــن و، نه کــتاب که دې په یاد وي

تا ویلې چـــې رژیــــم مو تــر قیامت ده پایېـــدونکي
باطل نظـــام دې و لـــکه حبـــاب که دې په یـــاد وي

پښتو مـــتل ده وایـــي چې په زور کلـــی نه کېـــږي
نو ځـــکه چې ونه شـــوې کامیـــاب که دې په یاد وي

ظالـــمه! هـــا ظلـــمونه چې تـا وکــــړه په دې خاوره
الله به وکـــړي تا ســـره حســـاب که دې په یـــاد وي

صـوفي، حاجـــي، مــــلا خو ســـتا کلکه دښمـــنان وو
چــــې واړه دې کړه لانـــدې د تـــراب که دې په یاد وي

سوچه مسلــــمانان دې د اســـلام په تور بنــــدي کړل
تر اوســــه لادرکـــه دي نایـــاب کــــه دې په یـــاد وي

مغـــرور وې کبـــرجنه د هېـــــچا پـــــروا دې نه و
چې څښـــله دې بندي مخـــکې شراب که دې په یاد وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نانزکه د دښــمن وې خپـــل وطـــن دې کړو بربــاده!
کورونـــه دې هـــوار لکه ســـراب کــه دې په یـــاد وي

دا زما لیـــدلی حـــال و چې مـــې ولیـــکه یارانو
په یـــادول یـــې کېـــږمه بیـــتاب کـه دې په یـــاد وي

وطن خراب ویجـــاړ شو له بنســـته قلمــــــــــدوسته
که نه چـــې لـــکه ګل و د ګـــلاب که دې په یـــاد وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعر

پر ما يې خيال نشته بې حـده زوروه ده
څه وکـړم چـاره څه ده زما نه مـروره ده
په عاشقـــۍ کې به کړېږې
په شان د شمعې به ويلېږې
ديدن که ونه شي ښېلتون يې خوندوره ده
څه وکړم چاره څـه ده زمـــا نه مـروره ده
ډېره حســـينه ده بې باکه
د زړه په وړلو کې چـالاکه
لا خو وړه ده که نه ډېره ميـــــنه وره ده
څه وکړم چاره څه ده زما نه مـــروره ده
زه مزدوري به يې د پلار کړم
دا خپله حق به ورنه ځار کړم
ما سره نه غږېږي ډېره غوســــه وره ده
څه وکړم چاره څـه ده زما نه مروره ده
د جنکيـــو ښاپـــېرۍ ده
او د خوبانو شهزادګۍ ده
ډېره نيازبينه د مـــــورجانــې بختوره ده
څه وکړم چاره څه ده زمـــا نه مروره ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بشر رنګ يې لکه ګل دی
خوږه وينا يـې د بلبل دی
چې روانيږي ته به وايې چې کوتره ده
څه وکړم چاره څـه ده زما نه مروره ده
ډيره زيرکه ده هوښياره
ښه مسلمانه ده دينداره
د قلمـــدوست په طبعه ډيره برابره ده
څه وکـړم چاره څه ده زما نه مروره ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لوی فلسفي شاعر «غني خان» شعر نه په الهام سره!

دنـیاوالو! کــوي واړه دنـیا ســـــره خبرې
تاجر د زمانې کــوي ســــودا ســـره خبرې

مېین کوي په خـــیال کې د اشــنا سره خبرې
مخمور کــوي هــر کله د میــــنا سره خبــرې

(خو یو ته یې چې ته نه کوې زما سره خبرې)
بهار د هر انســان کوي خــــزان سره خبرې

اهونه د مظلـــوم کوي تـــوپان سره خبرې
مجنون کـــوي په مینه بــــیابان سره خبرې

کاندي هر لېــونی د خپــله ځان سره خبرې
(خو یو ته یې چې ته نه کوې زما سره خبرې)

محبوبه کړي عاشــق ته په قرار ســره خبرې
شهید د وطن کانــــدي د مـــزار سره خبرې

په حق باندې منصور کـوي د دار سره خبرې
عادل به خامــخا کـــوي غـــدار سره خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

(خو یو ته یې چې ته نه کوې زما سره خبرې)

***

سترګې د اشــنا کــوي بادام ســره خبرې
کارونه د هر چا کــوي انجــام سره خبرې

ژوندون د هر انسان کوي ایام ســره خبرې
شعرونه د شــاعر کــوي الهام ســره خبرې

(خو یو ته یې چې ته نه کوې زما سره خبرې)
هر څوک کــوي په خپله استدلال سره خبرې

موسم د پســـرلي کــوي نهــال سره خبرې
خاین به خامــخا کــوي وبال ســـره خبرې

تعصب د ژبې کانـدي استــقلال سره خبرې
(خو یو ته یې چې ته نه کوې زما سره خبرې)

پاچا کوي د تخــت او د نګــین سره خبرې
غمجن کوي هر کــله د غمیــن سره خبرې

دنیاوالو پوزېښــن و پوستــین سره خبرې
ما کړې قلمــدوسته په یقیــن ســره خبرې
(خو یو ته یې چې ته نه کوې زما سره خبرې)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که رښتیا وایـمه سر به مـې په دار شي
که چـوپ کېـنمه زړګی مې ناقرار شي

ځیــنې خلک په رښتیا باندې خپه شي
نو حـیران یمه چې څنګه به اظهار شي

دنـــیا ډک دی د غمــــونو عزیـــزانو
هغه پوه ده چې دنیا ځینې بېزار شـي

تر پرون خو دې بایـــسکل نه و زړګـــیه
دا دولت دې کړه له کومه بیا په قار شي

حکومت دی خـوبـولـی کــار دې وکړه
نو طالع او بخـت چې کله بـه بیدار شي

وطنوال مـو د بهــر بنــــدي خـــانو کې
څه بلا غواړي وطن کـې که یـې کار شي

خـانـان واړه یــو تــر بلـه سـره پـالـي
خو غریب سړی د دوی د سـترګو خار شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورورګلوي خو بيخي نشــته ده په موږ کې
ورونه يو بل ته بـيا زيږ لـکه ښــامار شي

که يې ګټـه وي د حـــق پـه طـــرف اوړي
په تاوان کــې بيا د حق ځـينې انکار شي

نارېــــنه واړه د ښــځې غلامــــان شـــول
يو په سلو که خـادم د مـــور او پلار شـــي

چا ويل چې پـــوخ کــورونه نه جـوړېږي
د معــاشه مــا لـيـــدلی چې هـــزار شي

دلته هر څه چې کړې، وکړه قلمــــــدوسته
نر هغه دی چې بـــيا هلته په ګفـــــتار شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دنیا مخکې ده روانــه مــوږ د شـا په لـور روان یوو
هغوی زموږ په شان دي مونږه هم د دوی په شان یوو

ورک یـــوو په دغـــه کې چې د فلانکي بابا لمسی یم
قومونه مختـــلف یـــوو خـــو یو بل ســـره وران یوو

رحم او شفقـــت د سره نشـــته ده پـــه مـــوږ کې
د ورور په دښمـني کـــې ځکـــه واړه باتـــوران یوو

دنیـــاوالو سپـــوږمی ته له کـــماله رسیـــدلي
مشـــران مو وو خایـــن که نه همزولی د جاپان یوو

ابـــادي د وطـــــن په اجتـــماع کیـــږي یـــارانو
د تورې خاوندان یوو، خـــو یو بل ته بدګـــومان یوو

تر څو چې نه شو یو مـــوټی دلداره قلمـــــــدوسته
همدغســـې بې وسه خـــوار او زار به په جهـــان یوو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په غم کـــې د وطـــن يــمه انـــګار سره تړلی
احساس مې داسـې وي لکه ښـــامار سره تړلی

چې وينمه د ســـترګو نه مـې وينـــې را بهيږي
چېې د خــــزاني چـــې وي غـــدار سره تړلی

وطن د ابــادي د پــــاره يـو هـم نـه را درومي
هر يو چـــــې دی راغلـــی د ازار ســــره تړلی

وطن مو کړه بربــــاد په ځان ځاني او تنبلي کې
ډېر کم به شي پيـــدا چې وي د کار ســــره تړلی

هغه نه مې قربان کړې چې خادم د خپل وطن وي
لعـــــنت شه په هـــغه چې وي اغـــيار ســـره تړلی

د کـاره غـــــورځېدلی يـــم کونجکه مې شوه برخه
خوښ يــــمه قلمدوســــته د اشــــعار ســـره تړلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړګی مـــې رانه ورکه ده د چا سره به وي
بلد نـــه و بـل چا ســـره د تا ســـــره به وي

خوښـــې وه ترېنه پاتې سرګردانه ګرځېدله
بې تابـــه یار غمو کې د سودا ســـره به وي

ناروغـــو ته دوا او طبیـــــبانو سره شته ده
زمــــا د زړه دوا د مســـیحا ســـــره به وي

ډېر لرې پسې مه ګرځه که یار غواړې زړګیه
فېسبوک کې میـــلاوېږي خو جفا سره به وي

وختونه په عشـــــرت کې تېـــروه زما دلبره
غمــــونه د دنــــیا واړه زمـــا ســره به وي

چې راغللې دنیا ته قلمدوســـــــــته ژړېدلې
بیا تګ دې هم دغســـې د ژړا ســـره به وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زوی چې د پلاره مـرور شـــي سړی څـــه ووايي
سبا بېګاه ورتـــه ببـــــر شـي سـړی څـــــه ووايي

په امېدو چــــې وي لوی کړی په اخر کې ځينې
بيا مور او پـــلار ته درد ســـر شي سړی څه ووايي

د ولس ميندې خپــــــل عورته بانــــدې نه بدلوي
ورته خـواږه لکه شـــکر شـــي ســــــړی څه ووايي

نه ماشومان يې په خوله کېږي نـه يې انږندې مني
وخت يې ترخه لکـــه د زهر شــــــي سړی څه ووايي

د زوی له کوره چــــې مجبور شــې نو په ډکو سترګو
په بې وسۍ کې چې بهـــــر شــــــي سړی څه ووايي

چې خپل پردي شي قلمدوسته بيا به چيرته لاړ شي
چې عاشــــورا ورته اخـــــتر شي ســـــړی څه ووايي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مستزاد

گوزاره سخـــته ده وطن کــې سړی چېرته لاړ شي
مگر چې پټ شي په کفن کې سړی چېرته لاړ شي
مشران يو بل سره په جنگ دي
واړه غوښتــونکي د اورنگ دي
خلــک د دوی د لاسه تنگ دي
زمونږه سا نشـــته بدن کې ســــړی چېرته لاړ شي
مگر چې پټ شي په کفن کې ســړی چېرته لاړ شي
درس او تعليم نشته مکتب کې
شاگرد ناکـــام وي په ادب کې
د مور ســـره وي په غضب کې
فېسبوک سره وي په فتــن کې سړی چېرته لاړ شي
مگر چې پټ شي په کفــن کې سړی چېرته لاړ شي
ټول وطنــــوال مو پرېشان دي
د جنگ سره لاس او گرېوان دي
واړه وطـــن نه گــــرېزان دي
جامه يې نشته ده په تن کې ســړی چېرته لاړ شي
مگر چې پټ شي په کفن کې سړی چېرته لاړ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول باتوران مو شهيدان شول

کورونه ډک د يتـــيمان شول

مشران مو واړه غاصـبان شول

خوندونه نشته په چمن کې ســـړی چېرته لاړ شي

مګر چې پټ شي په کفن کې سړی چېرته لاړ شي

دا پوډريان هم انسانان دي

ښارونه ډک د سايـــلان دي

بې کفايته مو مشـــران دي

ډېره سوکه ده په ګفتن کې ســـړی چېرته لاړ شي

مګر چې پټ شي په کفن کې سړی چېرته لاړ شي

چې کور کهول يې ورته اور شي

چې خپل اولاد ورته تـربور شي

چې وي بې تابه او رنځـور شي

چې وخت تېر نه شي په مسکن کې سړی چېرته لاړ شي

مګر چې پټ شي په کفـــن کې ســـړی چېرته لاړ شي

ننګ او غيرت مو ولې ورک شو

ها اسلاميت مـــو ولې ورک شو

شمله او پت مـــو ولې ورک شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بازاري ښځې شوې فېشن کې سړی چېرته لاړ شي
مګر چې پټ شي په کفن کې سړی چېرته لاړ شي
یو کال مامور د یو دفتر شي
مالک د کور او د موټر شي
واړه چوپړ یې په نوکر شي
ډالر چې راوړي په لمـن کې سړی چېرته لاړ شي
مګر چې پټ شي په کفن کې سړی چېرته لاړ شي
کوم چې وطـــن سره جـــفا کړه
د وطن مـال یې چـــــور تالا کړه
چې خپل ژوندون یې ښه هوسا کړه
ژوند تېروي اوس په لندن کې سړی چېرته لاړ شي
مګر چې پټ شي په کفـن کې سړی چېرته لاړ شي
ګورئ! ظالـــــم مو امران دي
ډېره زړه سخـــته بــــداېان دي
پر مونږه ښځـــې حاکـــمان دي
دې نه چې ښخ وي په مدفن کې سړی چېرته لاړ شي
مګر چې پټ شي په کفـــــن کې سړی چېرته لاړ شي
هغوی چې پـــوه او صادقان دي
ډېر په بد حـــال او په خپګان دي
د خپل ژوندون پورې حیران دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې تل مدام وي په محن کې سړی چېرته لاړ شي
مګر چې پټ شي په کفـن کې سړی چېرته لاړ شي
په قلمدوسـت وختونه تېر شو
د قیامـــــت ورځ یې هېر شو
اوس خو مرګی ورنه چاپېر شو
که ور په یاد شي ځنګدن کې سړی چېرته لاړ شي
مګر چې پټ شي په کفـن کې سړی چېرته لاړ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ما درته مخـــکې وو ويـــلې خو تا نه منله
چې نازېـــدې زړګيه هغه باندې غل وخته

هغه په لاس چې مې اشنا ته پيغامونه لېږه
له بده بخـته د اغــيارو ســره مــل وخته

د مالګې قـدر پـاتې کېږي نه د هېڅا سره
هغه چې تا صـفت کاوه ګوره په چل وخته

ما چې کلونه په هغه باندې خواري کړې و
نورو ته خـــوږ لکه عسل ما ته حنظل وخته

پيسو لپـــــاره تر لنـــــدنه سفـــرونه کوي
لمانځه لپاره تر جومـــاته پـورې شل وخته

چې مې د زړه په کور ساتله قلمدوسته ګوره
زما د مـــرګ لپاره څنــــګه په مورچل وخته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا په خـاطر مـــې يو کتاب ليکلی
څه مې په ويښه څه په خواب ليکلی

د اننـګو نه تـر بـــڼو پـــورې دې
جدا جدا مې فصـــل و باب ليکلی

ياد يې پخير وي د ځـوانۍ وختونه
د تېر وختـــو مې د شـــباب ليکلی

چې ښه ولګـــي د اشـــنا په طبعه
په اهنـــګو مـــــې د رباب ليـــکلی

سترګې کمزورې شوې لاسونه رېږدي
دا مـــې څـــو بيـــته په عذاب ليکلی

خو مه يې ليکه قلمـــــــدوسته کنه!
د رقيـــــبانو مـــې ځـــواب ليکلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولسي هينداره

ولس د تباهۍ په لـــور روان دي خـــدايه خير
وختونه چې تېرېـــږي په تاوان دي خـداى خير

په هر څه باندې ويـنه د انسان ډېر قيـــمتي وه
اوس هغه هم د بوســو نه ارزان دي خـدايه خير

د تا په کور کـــــې څو رنګـــه خواږه پخول کېږي
ګاونډ دې وچ ډوډۍ پورې حيران دي خدايه خير

انسان ته امنيت چې لـوى نعـــمت دى د الله نه
چې نشته امن خلـــک پرېـــشان دي خدايه خير

لږي دوه مخـــــونه چې هر څوک دي په نړۍ کې
يو مخ د تا په لـــوري بل پنـــهان دي خداى خير

شريعت کې دوې ښـــځې يو ســـړي ته برابر شي
عجيبه ده چې ښځـــې قاضـــيان دي خدايه خير

ولس خوراکى قـــتل په جګـــړو شول بې مفهومه
کورونه کوڅې ډک د يتـــيمان دي خـــداى خير

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشران او د خانان زامن، ډاکټر او ماسټران شول
چې مري واړه کم بخته غريبان دي خداى خير

سړي په ښځو باندې قاعدان دي خلق شوي
پر مونږه باندې ښځې حاکمان دي خداى خير

هر څوک چې دې وطن سره جفا کوي يوازې
د زړه وينه خوراک د شاعران دي خداى خير

وړوکي کسان ناست دي د مشرانو په مقام کې
واکدار ددې وطن چې ماشومان دي خداى خير

بې چاره قلمدوست چې خپل ژوندون پورې حيران دى
لا هم ور باندې خلک بد ګومان دي خدايه خير

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وطن ګلستان

يادېـــږي دې وطــنه ګلســـتان وې په نړۍ
زانګــو د مېـــړنو قهـــرمـانــان وې په نــړۍ

هغه چې سومنات يې د اسلام په برى مات کړه
ټاټوبى د محمود غـــوندې شاهان وې په نړۍ

تش لاس سره انګـــــرېز دې وشـــړلى له لمنه
خاوند د لوى غيـرت او د ايــــمان وې په نړۍ

په بدو سترګو هېـڅوک درته بد کتلى نه شواى
مدفن د زورګيــــران او غاصــــبان وې په نړۍ

سقراط او اپلاتـــون که په بهـر کې عالمان نوو
ته مور د مــــولانا غــوندې بچيان وې په نړۍ

دوستانو ته خــــوږه وې او پسـته لکه اوبه وې
غلـيم ته لکـه تـندر د اســـمان وې په نــړۍ

بېټک په ټول جهان کې د مېـــلمه د پاره نشته
يــوازې مېلــمه پـالـه مهـــربان وې پـه نـړۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

درسـونه د عـبرت دې فرعـونـانــو ته ښـودلي
سبـب د تبـــاهۍ د وروســـان وې پـه نــــړۍ

مشران دې خاینان وو چې تر اوسه يې بې وسه
که نه چـــې ته همـــزولی د جـاپان وې په نړۍ

ديني تعلـيم چې تا ته کـوي دا عجيبه کار دی
د هنـــد او پاکه مخـکې مسلـــمان وې په نړۍ

دا ســـتا د ابـادۍ فکـــر مشـــرانو سره نه وو
که نه چې ته خـاوند د ښـه پـــوهان وې په نړۍ

نو څومره صفـــتونه چې ستا وکړي قلمـدوسته
زرها کــــرته مخــــکې د بــــيان وې په نړۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ديني وصيت

د جــهل په ظلـــمت کې چراغـــونه عالمان
ګلشن کې د توحيـــد واړه قـــراء دي بلبلان

په دين چې کـــومه امر او يا نهـــې ده ليکلې
عالم دی په هغـــه بانـــدې د نـــورو ترجمان

مقام يې دومره جـيګ دی تر عابد او د ذاهده
خوبـــونه د عالـــم او عـــبادت د عابـــدان

چې مخ ته يې کـــتل په عبادت کې حسابېږي
د علـــم برکـــت ده د الله ورتـــه احـــسان

عادي ســـړی که مړ شي خپلوان ورپسې ژاړي
عالم پســـې به وژاړي دا ځمـــکه و اســـمان

نور خلک په محشر کې به په غم د خپله ځان وي
عالـم به شـــفاعت وکـــړي د ډېـــرو مجرمان

په خپـــله عالـــم نه يـــمه خـادم د علـــماء يم
د دوی له برکـــته کـه مـــې وبـــښي سبـــحان

مخ توری قلمـــدوست درته ای ربه خجـــالت يم
معاف مې کـړه خـــاونده له عــــذابه د نيران

(c) ketabton.com: The Digital Library

مدينه

وربېږي رحمـــــتونه د الله پــه مديـــنه
قبلــېږي دعـاګانــې د هــر چـا په مديـــنه

محشــر کې به ونه ژاړي چې کړې ندامت وي
توبــې ور ســـره کــړې وي ژړا په مديـــنه

هر څوک چې ورته ور شي بېنوا نه پاتې کېږي
غمخـــور د ټول امـــت دی پادشــا په مدينه

چې تېــر د مور او پلاره شول خپل امت د پاره
رحمـــت د عالــم فخـــر د بـابـا په مديـــنه

عاصي د سلو کالــو چې دربار لــره يې ورشي
ماشوم غونـــدې شي پاکه بې ګـــنا په مدينه

اخلاص سره که ورشي مدينې ته قلمـــــدوسته
مطلوب به دې حاصـــل شي خامخـا پـه مدينه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاچا غونډې وي

هغه چې يــار او مور و پلار لــري پـاچـا غـونډې وي
چې څنګ کې ښه زوی خدمتګار لري پاچا غونډې وي

تر اوسـه پــــورې په دنـــيا بانـــدې څوک نه دي ماړه
چې د مـاښـام او د ســـــهار لـري پـاچـا غـونـدې وي

څوک چې نه اړ وي نه مخـدوم وي نه خادم وي د چا
چې اسوده شانتې روزګـــار لـري پـاچـا غـونـدې وي

چې نه رشوت خـــوري نه ضـرر رسوي خلکـــــو ته بس
نو چې حــــلاله کار و بار لـــري پـاچـا غـــونډې وي

پاچـا په زوره حکـــــومت کـــوي په خلکــــو بانــدې
څوک چې عزت لـــــري، وقار لري پـاچـا غـونـدې وي

د پـاچـاهـي عمـــــر خو کــم ده لکـــه باد تيـــرېږي
چې قلمدوست غــونډې اشــعار لري پاچا غونډې وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مستزاد

وطنه لاړ شو کوم وطن ته چې امنیت وي هلته
اخ و ډب نه وي یو د بل سره الفت وي هلته
بې غمه ګرځي قاتلان
د هره قیده په امان
حامي یې وي یو قوماندان
لاړ شو یو ځای ته چې احکام د شریعت وي هلته
اخ و ډب نه وي یو د بل سره الفت وي هلته
دلته هر یو چې ویني غل دی
تر لاس رسی پورې معطل دی
اور د نفاق په مورږ کې بل دی
که خدای وکړي چې بېداره حکومت وي هلته
اخ و ډب نه وي یو د بل سره الفت وي هلته
د چرس پوډر ګرم بازار دی
دلته خو ورکه کار و بار دی
خلک د لوږې په فرار دی
ور درومي هلته که یو څه معیشیت وي هلته
اخ و ډب نه وي یو د بل سره الفت وي هلته
ارامي نشته په وطن کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک روان دي په فتـــن کې
زندګي غواړي په لنـــدن کې
دين پسې نه ګرځي يو څه غوندې راحت وي هلته
اخ و ډب نه وي يـــو د بل ســـــره الفـــت وي هلته
زامن پلـــــرونو ته تـــوربور دی
په خپل ځواني پورې مغرور دی
خوارکي پـــلار ورتـــه مجبور دی
هلتـه چې قدر د مشـــران وي اطاعـــت وي هلته
اخ و ډب نـه وي يو د بـل ســـره الفـــت وي هلته
شـــته دې واړه چور تالا شوه
څه په تـــياره څه په رڼا شوه
چې له طـــرفه د هر چا شوه
نه زورور وي نه مظلـــوم وي صـــداقت وي هلته
اخ و ډب نه وي يـــو د بل ســـره الفـــت وي هلته
دومره دولت له کومه کېږي
په کمپايـــنونو چـــې لګېږي
يا مارکېټونه چـــې جوړېږي
لاړ شو يو ځای چـــې نه رشوت نه خيانت وي هلته
اخ و ډب نه وي يـــو د بل ســـره الفـــت وي هلته
ډک وي د ښـــځو نـــــه بازار

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره کوڅــه کــې بې شمار
عاشــقان وژنــي په زار زار
لاړ شو چې لږ څه غونډې پت وي او غيرت وي هلته
اخ و ډب نه وي يـــو د بل ســـره الفـــت وي هلته
کوڅې کړې بنـدې کـثافاتو
ښاروال ويـــده ده په خيالاتو
نو مسوول څـوک ده د حالاتو
لاړ شو يو ځای ته چې بوی نه وي نظافت وي هلته
اخ و ډب نه وي يـــو د بـــل ســـره الـفت وي هلته
پوهه تعلـيم مو اسماني شوه
ټول د جـنګونو قرباني شوه
په ملک خـپوره ناداني شوه
که مو نصيب وي چې لـــږ پـــوهه معـرفت وي هلته
اخ و ډب نه وي يـــو د بـل ســره الفــت وي هلته
دو ځلوېښت کاله کېږي جنګ دی
ټـــول پلانـــونه د فـــرنګ دی
کال چـې تېرېږي په بل رنګ دی
نه جـــنازې وي د ځـــوانان نه مصـــيبت وي هلته
اخ و ډب نه وي يـــو د بل سره الفـــت وي هلته
پرهار پرهار شـولې وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مزار مزار شـــولې وطنه
ډېر ناقرار شـــولې وطنه
د قلمــــــدوست سره به څو چې عدالت وي هلته
اخ و ډب نه وي يــــو د بل ســـــره الفت وي هلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعر

داسې نه ده چې تمـــام عمر به خاندې
دا خنـــدا به درتـــه زړی د ژړا شـــي

څوک چې ډېر خاندي مستۍ کې عزيزانو
خپل خنـــدا ورتـه فـوجـونه د بلا شـــي

د دنـــيا په راشـــه درشـــه مـه نـازېږه
تـر پـــرونـه و پـاچـا ســـــبا ګدا شي

و هر چـــا ته خپل عـــمل د لارې مل دی
چې هر څـــه دې وي کـرلی درته ها شي

په هېڅا بانـــدې زياتـــي مه کوه ګـــوره
کلـــه وار د ادې کلـــــه د ابـــا شـــي

خاين هر څومره چې پـــټ کړي خيانتونه
بيا يې وګوره مخ تــــوری وی رســوا شي

په دنـــيا پـورې زړه مــــه تـړه دلبره
ژرنده ګړې هم کېدای شـــي چې پاچا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بـد مــرض دی ځان ځانــي او نفاق وروڼو
په هر مـلک چې دا مــرض ګډ شي تبا شي

چې فاســد ده حکـــــــومت شریعت نشته
نو په هـر ځـــای کې قتـــــلونه بر آلا شي

بې رشوته هېـــڅ کار نه کېـــږي دولت کې
دا تورتـــم بـــه پـه افغـــان کلـه رڼـا شي

یو دوه کالـه چـې مـامـور د یو دفــــتر وي
بیا خاونـــد د مـــارکېـــټو او کـــرولا شي

د وطـــن به غـــم نـــږدې ده لېــونی شې
قلمــــــــدوست به فارغ کله د ســـودا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته څه پوهېږې جـدايي کې څه پر ما تېــــرېږي
شپې مې واړه تر ســــهاره پــه ژړا تېـــــرېږي

زه يې په غم کې تر ســـــهاره تېــــروم په ويښه
رقيب سره زمــا د قصــــــده په خـــــندا تېرېږي

يوه خولګۍ باندې چــې راکړله خپه غوندې شوه
سړی چې ميـــــنه کـوي خــود به د دنيا تېرېږي

کله به غم وي په سړي کلـه خـــــوشحاله ګرځي
څوک دې دا نه وايي پر ما ده پـه هر چا تېرېږي

وخت د اوبو په شان روان دی خپل مزل په لورې
چا تـــه ثواب شـــي په چـا بانـدې په ګنا تېرېږي

چا ته څو رنګه خوراکـــونه وي پـــه مخکې ايښی
په چـــا تـــش لاس په امېــــدونو د ســـبا تېرېږي

څـــوک تر ســـهاره په نشـــه کې د شرابو ډوب وي
په چا تمامه شـــپه لاســـونه په دعـــا تېــرېــږي

د دنيا ژوند دې غلـــط نه کـړي قلمــــدوسته ګوره
څنګه چې تېر شو په عالم داســـې پر تـا تېـــرېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعر

رقیــــب ورته جــوړ کړی دسیــــسه ده په دروغو
چې ورځ په ورځ کمــــېږي اعتـــبار د قلمدوست

خیر دی چې اوس زوړ شوی په لکړه باندې ګرځي
ځـــوانۍ کې ما لیــــدلی و رفتـــار د قلمدوست

دوستان تښتي پیـــري او بې وسۍ کې له هر چا نه
که نه چې مخکې جـــوړ و ښه بنـــډار د قلمدوست

یاران ورنه چاپېر لکـه مـــچان وو پـــه هستۍ کې
اوس وینمه ســـوړ شـــــوی دی بازار د قلمدوست

هر زخـــم تــه دوا د طبیــــبانو ســـره شـــته ده
میـلاو نه شـــو دوا د زړه پـــرهار د قلمـــدوست

که ښه را سره کړې دغه یې وخـــت دی که پوهېږې
بیا مـــه لګوه شمـــعې په مـــزار د قلمـــدوست

مسکن مې شوه کونجکه د نصیـــب سره په جنګ یم
شپې داســــې تېــــرېږي تر ســـهار د قلمدوست

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل چې بـــوډاتوب کـــې لږ بې غمه اسوده شم
کم نه شـــــو د اوږو نه کلـــه بار د قلمــــــدوست

زمانـه بــــې وفا ده او یـاران یـې مطلــــبي دي
یو نه شــــو د الله لـــپاره یـــار د قلمـــــــدوست

هـغه د زړه له حـــاله څه پوهېـــــږي نا لیـــدلی
یا دا چې به لوســــتلی وي اشـــعار د قلـمدوست

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعر

د ډېره خوشحالي نه په جــامو کــې نه ځايېدم
ديــــدن وعــــــده دې کـــړی و جـانـانــه بــرايي

پوه نه شوم چې غفلت و که دې هېر کړمه دلبره
تېر شو ما بانــــدې سخـــته بې لـه تـا نـه برايي

زړګی مې تر ســــــهاره کـــړېده درپـــــسې ياره
د زړه دنـــــــيا مې و درپـــــسې ورانه بـــــرايي

لاره مــــې در څارله تر ســــــهاره خــــو رانغلې
اسويــلې مـــــې خـــــتله تر اســـــمانه برايي

تنګ شو را بانــــدې کور او کلي ووتم بېديا ته
طاقت او صبــــر تللی و لـه مـا نـه بــــــرايي

لښکر دې د غمونو چــــې راغلــی وو تنها وم
کاش! تلمه قلمـــدوست سره ای ګـــرانه برايي

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادښت:

ددې کتاب لیکل شوي شعرونه د «جمهوریت» دورې تر پایه ویل شوي دي.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library